

ΑΝΘΩ

3

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

—

1. 'Αβραμη.λέα¹ (Κοκκυμη.λέα έ.² Τζαν-Έρίκι τ.)
Έντός μου πρῶτος ἔθαλεν ὁ ἐδικός σου ἔρωσ,
ὡς τούτου ὁ γλυκὺς καρπὸς πρωτοκοσμεῖ τὸ θέρος.

2. 'Αγιοχέρι ('Ασκληπιάς έ.)
Τὸν ἔρωτ' ἀπεφάσισα νὰ μὴν ἀναγνώρισω,
νὰ κλείσω τὴν καρδίαν μου, καὶ νὰ τὴν θωρακίσω.

3. 'Αγιόκλημα, ἢ Αἰγόκλημα (Περικλύμενον έ.)
Καθὼς τὸ κλῆμα μ' ἔλικας τὸ δένδρον περιβάλλει,
οὕτως ἐκτείνεται πρὸς σέ ἡ φιλικὴ ἀγκάλη.

4. 'Αγκαραθιά (Φλομὺς έ.) [εἶδος ἐλελίσφακου.]
'Ολέθριον καὶ μισητὸν τοῦ φθόνου τὸ σκωλήκι,
τιτρώσκει τὸν φθονούμενον, καὶ τὸν φθονοῦντα τήκει.

5. 'Αγριάδα ('Αγρωστις έ.)
Δὲν εἶμαι ὡς σέ φαίνομαι, καὶ μὴ μὲ περιφρόνει.
'Αγάπα τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν μορφὴν λησμόνει.

6. 'Αγριαπιδιά, ἢ Κορτσιά ('Αχερδος έ.)
"Αν μεταβάλης φρόνημα καὶ μεταβάλης τρόπον,
ἴσως καὶ τὴν ὑπόληψιν θ' ἀλλάξης τῶν ἀνθρώπων.

¹ "Όταν δὲν ἀναφέρεται ῥητῶς τὸ ἄνθος, τὸ φύλλον, ὁ κλά-
δος, ἢ ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ, τότε ἐννοεῖται μόνον τὸ ἄνθος ἢ ἐν
ἐλλείψει αὐτοῦ τὸ φύλλον.

² Τὸ έ. σημαίνει ἐλληνιστί, τὸ χ. χιθχίστι, τὸ λ. λατινιστί,
τὸ ιτ. ιταλιστί καὶ τὸ τ. τουρκιστί.

7. Ἀγριελαία (Κότινος ἐ.)

Φρονίμευσον, ἂν δύνασαι, καὶ ἔταν φρονιμεύσης,
ἴσως ὑπάρχει τις ἐλπίς φιλίαν νὰ μ' ἐμπνεύσης.

8. Ἀγριοζιζυφιά, ἢ Ἰτέα (Ἑλαιαγρος ἐ.)

Σὲ εἶδα καὶ παράδεισος μ' ἐφάνη πῶς ἠνοίχθη,
καὶ ἄγγελος οὐράνιος ἐμπρός μου πῶς ἐδείχθη.

9. Ἀγριολίναρον (Δελφίνιον ἐ.)

Υψώθης καὶ ἀπέβλεψες ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει.
Πολλάκις πίπτει χαμηλὰ ὅστις ἐπάνω βλέπει.

10. Ἀδωνις ἐαρινὸς [πυρρόν ἀστεροειδὲς ἄνθος.]

Καθὼς τὸ στίλβον κάτοπτρον θολώνει πνοὴ μία,
οὕτω τῆς κόρης τὴν τιμὴν θολόν' ἢ δυσφημία.

11. Ἀζόγυρος (Ἀνάγυρος ἐ.)

Ποτέ σου δὲν μ' ἐνέπνευσας συμπάθειαν καμμίαν,
καὶ σ' ἀγαπῶ ὥς τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ τὴν εὐωδίαν.

12. Ἀκακία (ἢ Ψευδακακία) [ἄνθος.]

Λατρείαν ἢ καρδία μου σ' ἐπρόσφερε πυρίνην,
καὶ σὺ μ' ἐπλήρωσας μ' ὀργὴν καὶ μὲ ἀγνωμοσύνην.

13. Ἀκακία εὐαίσθητος (Μήμου ἄπτου χ. Μιμόζα λ.)

Παντός μου ἐλαττώματος ἢ πταίσματος καθάπτου·
πλὴν ὅταν περὶ ἔρωτος ὁ λόγος, μή μου ἄπτου.

14. Ἀκακία [κλάδος.]

Καρδίαν ἔχεις τρυφεράν, τὸ ἔμαθα κ' ἐλπίζω·
εἰπέ μοι τὰς ἐλπίδας μου εἰς ἄμμον ἂν δὲν κτίζω.

15. Ἀκόντιον, ἢ Κυροκτόνον [φυτὸν κωτειοφόρον]

Ν' ἀπέλθης ἀπεφάσισας καὶ θενὰ μείν' ὀπίσω.
Μετὰ θηρίων προτιμῶ κ' εἰς τὰ βουνὰ νὰ ζήσω.

16. Ἀλθαία (ὁμοία τῇ Δενδρομολόχῃ.)

Ὑπάρχ' ἡ εὐτυχία μου πρὸς ἀστραπὴν ὁμοία·
μία τὴν ἥναψε στιγμὴ, τὴν σβύνει στιγμὴ μία.

17. Ἀλόη [ἄρθος.]

Ὁ πόθος τῆς καρδίας σου βραδυπορεῖ πλὴν φθάνει,
καθὼς καὶ τοῦτο τὸ φυτὸν βραδύνει, πλὴν βλαστάνει.

18. Ἀλόη (Φυτὸν τῆς ὑπομονῆς χ.) [φύλλον.]

Μ' ἐπρόσταξας, ὑπέμεινα· μὴ μὲ προστάξης πάλιν,
καὶ μάθε πῶς ὑπομονὴν δὲν ἔχω πλέον ἄλλην.

19. Ἀμάραντον μέγα (Ἀείζων ἐ.)

Θὰ σβύς' ἴσως ὁ ἥλιος καὶ τ' ἄστρα κ' ἡ σελήνη,
ἄσβεστος ὅμως ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου θὰ μείνη.

20. Ἀμάραντον μικρόν.

Εἰς θλίψεις μὴ ἀφίεσαι καὶ εἰς ἀπελπισίαν.
Μόν' ἡ ἐλπίς ἀμάραντος βλαστάν' εἰς τὴν καρδίαν.

21. Ἀμαρυλλίς καθαρὰ (εἶδος Ναρκίσσου.)

Ματαίως τῶν θελγήτρων σου κενόνεις τὴν φαρέτραν·
δὲν θέλγεις τὴν καρδίαν μου, καὶ θὰ τὴν εὗρης πέτραν.

22. Ἀμαρυλλίς στικτή.

Τῆς χάριτος ἀνώτερος βαθμὸς δὲν εἶναι ἄλλος,
παρ' ὅταν ἡ ἀφέλεια ἐπικοσμεῖ τὸ κάλλος.

23. Ἀμυγδαλέα [ἄρθος.]

Ὁ οὐρανὸς σοὶ ἔδωκε καὶ χάριτας καὶ κάλλη,
καὶ θάλλεις ὡς ἡ ἀνοιξίς καὶ ὡς τὸ ἄνθος θάλλει.

24. Ἀμυγδαλέα [κλάδος.]

Ἐν σου γλυκὺ μειδίαμα μὲ κάμνει ν' ἀναζήσω.
Ἐκτὸς τοῦ μειδιάματος τί ἄλλο νὰ ἐλπίσω;

25. Ἀμύγδαλον με φλοιόν.

Ἀνίσως κρίκος σιδηρᾶς ἀλύσεως σὲ θλίβῃ,
ὑπομονὴ κ' ἐπιμονὴ καὶ σίδηρον συντρίβει.

26. Ἀναγαλλίς (Κόρχορον ε.)

Μικρὸν πῶς εἶχον ἥλπιζον εἰς τὴν ψυχὴν σου τόπον·
σὺ δ' ἀγνοεῖς κ' εἰς τὴν σειρὰν ἃν εἶμαι τῶν ἀνθρώπων.

27. Ἀρεμώνη ἀγρία.

Ἄν κατ' ἐμοῦ ἐθύμωσας, ἐθύμωσας ἀδίκως,
καὶ τὸν θυμὸν ἀπέδειξας ἀσπλάγχχνως καὶ ἀγροίκως.

28. Ἀρεμώνη κηπαία (ὁμοία τῇ Παπαρούνῃ.)

Ἐγνώρισας τὸ σφάλμα σου· ἃν δὲν τὸ ἀποπλύνῃς,
ἀφωρισμένος ἀπ' ἐμοῦ καὶ ἄλυτος θὰ μείνῃς.

29. Ἀρθεμίς ἐρυθρά.

Ὁ βίος εἶναι στάδιον βασάνων καὶ ἀγώνων,
κ' εὐδαιμονίαν ἀληθῆ ὁ ἔρως δίδει μόνον.

30. Ἀρθεμίς κιτρίνη.

Ὑπόσχεσις ἀπατηλὴ, ἐλπίς ματαιωθεῖσα,
ὥς ἀστραπὴ θαμβώσασα καὶ ἅμ' ἀποσβεσθεῖσα!

31. Ἀρθεμίς [λευκὴ] (Παπάτια, ἢ χαμαίμηλον τοῦ
ἁγίου Δημητρίου, ἢ χαμαίρροδον χ.)

Ἀκόμη ἔχω ἄθικτον τὸ ἄνθος τῆς καρδίας·
μὴ ἄλλο ζήτει ἀπ' αὐτῆς ἐκτὸς σεμνῆς φιλίας.

32. Ἀριθορ.

Ἐρώτα τὴν καρδίαν σου, κ' ἐκείνη σοὶ τὸ λέγει,
ἢ ἐδική μου διὰ σὲ ἢ διὰ τίν' ἂν φλέγῃ.

33. Ἀντίρρινον ἐρυθρόν.

Τῆς εἰρωνείας ἄπεχε, παραίτησον τὸ σκῶμμα.
Σοὶ διαστρέφει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ καλὸν σου στόμα.

34. Ἀντίρρινον [λευκόν] (Λεονταράκι χ.)

Πῶς σ' ἀπατῶ ἐνόμισας· ἀκούεις συκοφάντας.
Ἐνόμιζον πῶς εἰς ἐμὲ πιστεύεις ὑπὲρ πάντα.

35. Ἀπιδιὰ, ἢ Ἀχλαδιὰ (Ἀπιος ἐ.) [ἄνθος.]

Τῆς σήμερον ἀπόλαυε κ' εὐφραίνου μετὰ ζήλου·
ἢ αὖριον εἶν' ἄγνωστος καὶ κτῆμα τοῦ ἀδήλου.

36. Ἀπίδιον, ἢ Ἀχλάδιον.

Εἰς τέρψιν ἀνεκλάλητον ὅλ' ἡ ψυχὴ μου πλέει,
καὶ πρὸς τῆς εὐτυχίας τῆς τὴν πλησμονὴν παλαίει.

37. Ἀραβόσιτος (Κέγχρος ἐ.)

Σκληρότητος ἐπιδερμὶς τὴν ὄψιν μου καλύπτει·
καρδίαν πλήν εὐαίσθητον καὶ συμπαθοῦσαν κρύπτει.

38. Ἀριστολοχία (Γερὶ-Δουνιὰ τ.)

Ὁ ἔρως μου δὲν κατοικεῖ εἰς φωλεὰς καὶ μάνδρας,
ἀλλ' εἰς τὰς φλόγας ἐνοικεῖ, εἶν' εἶδος σαλαμάνδρας.

39. Ἀρκειον (Πλατομανδίλα χ.)

Μὴ μ' ἐρωτᾷς ἂν δέχωμαι πλησίον σου νὰ μένω·
ἐρώτα με ἂν καὶ στιγμὴν μακράν σου ὑπομένω.

40. Ἀσπράγκαθα (Ἀκανθα λευκὴ ἐ.)

Οἱ ὀφθαλμοί σου φοβεράς μ' ἐπέβαλον βασάνους,
ἀλλὰ λατρεύω τοὺς διπλοῦς ὠραίους μου τυράννους.

41. Ἀσπρομανδυλίδα (Βούφθαλμον, ἢ Χαλκάνθημον ἐ.)

Ἀδίκως παροργίζεσαι καὶ τὴν χολὴν σου βλάπτεις·
δὲν ἔπραξα ὅσα φρονεῖς, οὐδ' ὅσα μοὶ προσάπτεις.

42. Ἀσφόδελον (Ἀσφοδελιά, ἢ Σφουρδούλι χ.)
Ἵψώθησαν οἱ λογισμοὶ κ' ἐπαίρεται ὁ νοῦς μου,
ἀφ' ὅτου σὺ πληροῖς τὸν νοῦν καὶ σὺ τοὺς λογισμούς μου.

43. Ἀτρακτυλὶς (εἶδος ἀκάνθης.)
Σ' ἐγνώρισα ὑπὸ πολλὰς καὶ διαφόρους ὄψεις,
καὶ σοὶ τὸ λέγω καθαρῶς πῶς δὲν θενὰ προκόψης.

44. Ἀχιλλιόχορτον, ἢ Χιλιόφυλλον.
Νὰ μὲ κινήσης εἰς ὀργὴν ζητεῖς παντοιοτρόπως·
πᾶς τρόπος πλὴν εἶν' ἀσθενὴς καὶ μάταιος πᾶς κόπος.

45. Ἀψίνθιον (Ἀψιθιά χ.)
Εἰς τὴν φιάλην τῆς ζωῆς προσέφερα τὸ στόμα,
πλὴν ἡ φιάλ' ἦτο πικρά, καὶ ἄψινθος τὸ πόμα.

46. Βαλεριάνα (Νάρδος ἀγρία, ἢ Φοῦ ε.)
Δὲν ὠφελοῦσ' οἱ λόγοι σου καὶ μάται' εἶν' οἱ κόποι·
ὁ μεταξὺ μας σύνδεσμος διὰ παντὸς ἐκόπη.

47. Βαλσαμίνη.
Ἄν αἱ ὥραιαι σέ ἰδοῦν τοῦ κόσμου συναχθεῖσαι,
ὠραιότερα ὅλων των θενὰ εἰποῦν πῶς εἶσαι.

48. Βαμβακιά ἡ κοιρή.
Εἴμ' ἔτοιμος καὶ βάσανα καὶ πόνους ν' ἀψιφῆσω,
τὸ ἄθλον τῆς καρδίας σου ἂν μέλλω νὰ κερδίσω.

49. Βαμβακιά τῆς Ἰνδίας.
Ἀδιακρίτως κ' ἐλατρώς ποτὲ μὴ κατακρίνης.
Τὸ κάλλος καλλωπίζεται διὰ τῆς καλωσύνης.

50. Βαρίλλη (Ἡλιοτρόπιον.)
Τὴν ὑπαρξίν μου ἀγαπῶ, διότι σέ γνωρίζω·
εἶσαι πλησίον, εὐτυχῶ, εἶσαι μακράν, ἐλπίζω.

51. *Βασιλικὸν μεγαλόφυλλον* (Ὁχιμον ε.)
Σοὶ δίδω τὴν καρδίαν μου καὶ σὺ τὴν ἀποκρούεις·
καὶ ὅμως βλέπεις τί πονῶ, καὶ τί θρηνῶ ἀκούεις.

52. *Βασιλικὸν μικρόφυλλον.*
Τὸ μέτριον τῆς γλώσσης μου ἀπόδος εἰς δειλίαν,
καὶ ἔρωτα μετάφραζε ὅ,τι καλῶ φιλίαν.

53. *Βάτος* [ἄνθος.]
Δὲν σὲ ἀκούω, ἔκλεια τὰ ὦτά μου τὰ δύω.
Ἄφ' οὗ μ' ἐπεριφρόνησας, καὶ τὴν καρδίαν κλείω.

54. *Βάτος ἡ κοινὴ* [κλάδος.]
Τὴν αὐστηρότητ' ἄφησε, γλυκύτερον ὁμίλει·
φαρμάκ' εἰσὶν οἱ λόγοι σου καὶ ζάχαρις τὰ χεῖλη.

55. *Βάτος Ἰδαία* (Σμεουρέα χ.)
Τὸ ἐνδυμά σου ἄλλαξον διότι σ' ἀσχημίζει.
Δὲν εἶναι μὲν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὸν εἰκονίζει.

56. *Βατράχιον τὸ ὑδατοχαρὲς* (Ῥεδόνκου.λε ιτ.)
Τὴν τύχην μὴ συκοφαντῆς, διότ' εἰς κάθε τόπον
λαμβάνεις φόρον φθονητὸν, τὸ σέβας τῶν ἀνθρώπων.

57. *Βερικοκκιά* (Καῖσι τ.) [ἄνθος.]
Διὰ ψυχροῦ σου βλέμματος ὁσάκις μ' ἀτενίζεις,
νομίζω τὴν καρδίαν μου ὅτι ἐκσπᾶς ἐκ ῥίζης.

58. *Βερίκοκκον.*
Ὅτι πιστῶς μὲ ἀγαπᾶς ἐλπίζεις νὰ μὲ πείσης.
Πλαστὴ εἶν' ἡ ἀγάπη σου κ' ἡ πίστις σου ἐπίσης.

59. *Βερονίκη* (Λιρόδρου ε.)
Τὸ μόνον ἀντικείμενον σὺ εἶσαι τῆς σπουδῆς μου,
σὺ τῆς ὑπάρξεως σκοπὸς, σὺ ὅρος τῆς ζωῆς μου.

60. *Βλαστός ὀπωροφόρου δένδρου.*

Εἶν' ἔγκλημα φρικτότερον τῶν ἐγκλημάτων ὅλων
εἰς πίστιν κ' εἰλικρίνειαν ν' ἀνταποδίδῃς δόλον.

61. *Βλίτον.*

Τὸ ἥθος σου ἐγνώρισα, καὶ ἡ πρὸς σέ φιλία
ἐκ πείρας κατενόησα πῶς εἶναι ἀσωτία.

62. *Βούγλωσσον, ἡ Ἀγχουσα.*

Τὸν χαρακτῆρά σου κακῶς θαρρείς πῶς ὑποκλέπτεις,
διότι εἶναι τῆς ψυχῆς τὸ πρόσωπον καθρέπτῃς.

63. *Βροῦλον (Σχοῖνος ἐ.)*

Ὁ τόπος κ' ἡ περίστασις ἄς μὴ σέ μεταβάλῃ.
Μιμήσου τοῦτο τὸ φυτὸν ποῦ κ' εἰς τὴν βάλτον θάλλει.

64. *Βρωμόχορτον, ἡ Βρωμοῦσα (Σίλφιον ἐ.)*

Καλὸν μὲν εἶναι τὸ φυτὸν, ἀλλ' ἔχει δυσωδίαν,
ὥς ἔχεις τὴν μορφὴν καλὴν, ἀλλὰ κακὴν καρδίαν.

65. *Βύσσινον.*

Ἐλθέ κ' εἰς τῆς καρδίας μου τὴν φλόγα ρίψον δρόσον,
καὶ δός μοι σὺ τὴν ἴασιν, ὥς μ' ἔδωσας τὴν νόσον.

66. *Γαδουράγκαθον (Κίρσιον ἐ.)*

Τῆς λύπης εἰς τὸ στήθος μου ἐβύθισας τὸ ξίφος,
ἀφ' οὗ καιροῦ τῆς γλώσσης σου ἐτράχυνας τὸ ὕφος.

67. *Γαζία (Ἀκακία Νειλία ἐ. Ἀμπέρι τ.)*

Τὸ ὄπλον ἔχεις τὸ γνωστὸν εἰς τὴν μυθολογίαν,
τ' ὄπλον ποῦ ἔφερεν ὁμοῦ πληγὰς καὶ θεραπείαν.

68. *Γαλατσίδα (Εὐφόρβιον ἐ.)*

Μοὶ λέγεις ὅτι ἔπταισα. Εἶν' ἐδική σου γνώμη.
Ἄς ᾗναι ἔπταισα. Λοιπὸν ἄς μοὶ δοθῇ συγγνώμη.

69. *Γαρόφαλον ἄγριον.*

Ἔχεις γοργούς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ζωηροὺς καὶ λάλους·
τὸ μυστικόν σου πρόσεξον μήπως εἰποῦν κ' εἰς ἄλλους.

70. *Γαρόφαλον διπλοῦν (ὁλλανδικόν.)*

Μὴ ὑπερηφανεύεσαι· θὰ πάθῃς μέχρι τέλους.
Ἦ ἔπαρσις κ' ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐκρήμνισεν ἀγγέλους.

71. *Γαρόφαλον [ἐρυθρόν] (Δίανθον ἐ.)*

Συγχρόνως ἀπελπίζομαι συγχρόνως δὲ κ' ἐλπίζω.
Ὅταν ἀκούω σου τὸ μὲν, τὸ δ' ὅταν σ' ἀτενίζω.

72. *Γαρόφαλον λευκόν.*

Μὴ δυσπιστήσης. Πρὸς ἐμέ εἶπε τὸ μυστικόν σου.
Θὰ μείν' εἰς χεῖρας ἀσφαλεῖς ἢ κλείς τῶν λογισμῶν σου.

73. *Γαρόφαλον πορφυροῦν.*

Ἐντὸς εἰς τὴν καρδίαν μου σὺ ἀπολύτως ἄρχεις.
Θενὰ φανῆς αὐθαίρετος, ἢ δίκαιος μονάρχης;

74. *Γαρόφαλον στιχτόν.*

Κ' ἐγὼ νομίζω καθὼς σὺ πῶς θὰ σὲ λησμονήσω,
ἀλλ' ὅταν εἰς τὸν τάφον μου τὴν μνήμην μου θ' ἀφήσω.

75. *Γεντιανή (εἶδος Κερταυρίου.)*

Εἰς εὐφορον γῆν ἔρριψας εὐεργεσίας σπόρον,
ἀλλ' ἢ εὐγνωμοσύνη μου ὑπερτερεῖ τὸ δῶρον.

76. *Γερακοβότανον (Ἰεράχιον ἐ.)*

Οἱ στεναγμοί μου μελανὰς ἐμόρφωσαν νεφέλας,
κ' ἤδη ὀρίζων σκοτεινὸς μ' ἐνέκλεισε καὶ μέλας.

77. *Γεράριον [ἄνθος.]*

Σὲ εἶδα, σ' ἐπλησίασα, μ' ἐπῆρες τὴν καρδίαν·
δὸς μοι τὴν σὴν εἰς ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἀδικίαν.

78. Γεράριον (Έρπαρόζα ιτ. Έντιρσαχί τ.) [φύλλοι.]
 Ό φλογερός σου όφθαλμός εἶν' έρωτος φαρέτρα·
 άλλ' ή ψυχρά καρδιά σου εἶν' άτρωτος ως πέτρα.

79. Γεωμηλέα (Πατάτα ιτ.) [ανθος.]
 Το κάλλος, άνθος τής ψυχής, εἰς τήν μορφήν προκύπτει·
 άλλ' ή καρδιά σου καρπούς εύγενεστέρους κρύπτει.

80. Γλυστρίδα, ή Άντράκλα (Άνδράχρη έ.)
 Ναί μέν ό μένων άτολμος δέν στέφεται νικήσας,
 πολλάκις πλήν ραπίζεται ό προπετώς τολμήσας.
 81. Γραφάλιον (Άμάραντον τής Παραγ., ή Καλοκοιμητιάχ.)
 Πλησίον σου άνώνυμος άς ζήσω μέχρι γήρως,
 παρά νά προκηρύττωμαι μακράν σου μέγας ήρως.

82. Δαμασκινέα [ανθος.]
 Ήξεύρω άνεπίδεκτος πώς εἶσαι άπιστίας.
 Ή πίστις εἶναι καλλονή και άνθος τής καρδιάς.

83. Δαμάσκιον.
 Έχεις και νοϋν, και άρετήν, και κάλλος, καλά τρία·
 κ' εἰς ταϋτα τής καρδιάς μου προσφέρεται λατρεία.

84. Δαραίδα ("Ερπυλλος έ.)
 Πληροϋται ή καρδιά μου έρωτικῶν έλπίδων,
 πλήν μένει πάντοτε κενή, ως πῖθος Δαναίδων.

85. Δαυκίον (Δαϋκος έ.)
 Μή φεύγης, μή μοι κρύπτεσαι, και στρέφου και ιδέ με,
 και αν μοι δίδης θάνατον ή αν ζωήν ειπέ με.

86. Δάφνη [ανθος.]
 Τοϋ πλούτου εἶναι δύσκολος κ' επίπονος ή κτήσις·
 άλλ' έτι δυσκολώτερον νά τόν διατηρήσης.

87. Δάφνη [κλάδος ἢ φύλλον.]

Καρδίαν πρὶν ἀνίκητον ἐνίκησ' ἐν σου βλέμμα.
Εἰς σέ ἡ δάφνη, καὶ εἰς σέ τῶν νικητῶν τὸ στέμμα.

88. Δερδρόιον [ἐρυθρ.] (Λευκόιον ἐ. Βιόλα καὶ Χείρανθος λ.)

* Ἄς εὐφρανθῶμεν σήμερον, διότι τίς ἤξεύρει
ὅποια ἡ ἐπαύριον ὁποίους θὰ μᾶς εὕρη.

89. Δερδρόιον κίτρινον.

* Ἄς παύσωσιν αἱ ἔχθραι μας κ' οἱ τόσοι πόλεμοί μας,
καὶ αἰωνί' ᾗς κυρωθῇ εἰρήνη μεταξὺ μας.

90. Δερδρόιον λευκόν.

Τὸ αἰσθημᾶ μας ἂν πιστῶς φυλάττης κ' ἐπιμόνως,
μὴ φοβηθῇς πῶς κατ' αὐτοῦ θὰ κατισχύσῃ φθόνος.

91. Δερδρόιον ποικίλον.

Συνέμιξα τὰ χρώματα τὰ κάλλιστα τοῦ κόσμου,
κ' ἐκ τούτων τὴν εἰκόνα σου διέγραψα ἐντός μου.

92. Δερδρολίβανον (Λιβανωτὶς ἐ. Ῥοσμαρίνον λ.)

Λαβὴν δὲν ἔχει ὁ καιρὸς εἰς τὰ αἰσθήματά μας,
καὶ εἶναι ἡ ἀγάπη μας ἀσύντριπτος ἀδάμας.

93. Δερδρομολόχα (Ῥαλχέα ἐ.)

* Ὡς Ἀφροδίτης ἄγαλμα σ' ἐκόσμησεν ἡ φύσις,
πλὴν σ' ἔδωσεν ἀγάλματος ψυχρότητα ἐπίσης.

94. Δίχταμνον.

* Ἄν ἔχῃ ἡ καρδία σου σκληρότητα σιδήρου,
πλὴν ἔχει καὶ θερμότητα μετάλλου διαπύρου.

95. Δομάτα (Φραγκομελιτσάνα χ.)

Αἱ δυσκολί' ἐξέλιπον, ἡ ἄκανθα ἐκόπη,
καὶ στεφανοῦνται οἱ μακροὶ ἀγῶνές μας καὶ κόποι.

96. Δρυς (Βαλαριδιὰ χ.)

Εἶν' ἡ καρδία μου πιστὴ, κ' εἰς πάντα χρόνον ἴση,
καὶ δυνατὸν νὰ συντριβῇ, οὐχὶ καὶ νὰ λυγίσῃ.

97. Δύσκιαμος (Υοσκύαμος ἐ.)

Προσῆλθα φέρων κάμινον εἰς τόπον τῆς καρδίας,
ἀλλὰ ψυχρῶς μ' ἀπήντησας ὡς πάγος Σιθηρίας.

98. Ἑλαία [κλάδος.]

Εἶναι βραχὺς ὁ βίος μας κ' ἡ ἔχθρα τὸν βραχύνει·
ᾶς καταπαύσ' ἡ ἔρις μας, καὶ συμμαχί' ᾶς γίνη.

99. Ἑλάτη.

Ἑλύθη ἡ ἀγάπη μας, καθὼς ῥανίδες πάχνης·
οἱ λόγοι σου τὴν ἔσχισαν ὡς ὕφαιμα ἀράχνης.

100. Ἑλελίσφακος (Ἀλιφασκιὰ χ.)

Πλησίον ἡ καρδία μου σ' ἐνόησε κ' ἐμάνη.
Ἄν ἔλθῃς πλησιέστερον, αὐτὸ θὰ τὴν ἰάνῃ.

101. Ἑλλέβορος λευκός.

Τὸ κῦμα τῆς καρδίας μου τὸν νοῦν μου κατακλύζει,
παρέσυρε τὴν φρένα μου καὶ τὴν καταποντίζει.

102. Ἑλλέβορος μέλας (Σκάρφη μαύρη χ.)

Ὁ νοῦς μου παραφέρεται εἰς στρόβιλον μανίας,
καὶ ἡ καρδία εἰς βρασμὸν παλαίει τρικυμίας.

103. Ἑλυτρον, ἡ Δακτυλίτης πορφυρά (Διγιτάλη λ.)

Δέν μ' ἐκθαμβοῦσ' οἱ θησαυροὶ οὐδὲ τὰ μεγαλεῖα,
ἔσον μ' ἐλκύ' ἡ καλλονὴ καὶ ἡ εὐαισθησία.

104. Ἑμετικοκαρυδιὰ, ἡ Φόλες (Στρυχνοκάρυον ἐ.)

Λυθέντα τῆς φιλίας μας τὸν σύνδεσμον κηρύττω,
καὶ τὴν προτέραν σχέσιν μας ἀναπολῶ καὶ φρίττω.

105. Ἐπιλόβιον (Οἰνοθήρας ε.)

Προκρίνω τὴν ἀγνότητα τῆς καθαρᾶς καρδίας,
ὕπὲρ τὸ δῶρον τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

106. Ἐρείκη (Ῥίκη καὶ Σκούπα χ.)

Θὰ ἤμην λάτρις τῶν βουνῶν καὶ φίλος τῆς ἐρήμου,
ἂν ἤθελες εἰς τὰ βουνὰ νὰ κατοικῇς μαζί μου.

107. Ἐσπερίς, ἢ Φιλέσπερον (Ἀξιᾶμ-Σεφὰ τ.)

Λατρεύω τὴν ἐνάστερον γαλήνην τῆς ἐσπέρας,
ὅτ' αἱ ψυχαί μας ἵπτανται ὁμοῦ εἰς τοὺς ἀστέρας.

108. Ζιζάνιον, ἢ Ἥρα.

Ὁ φθόνος ἀπεφάσισε τὴν τύχην μας νὰ φθείρῃ,
καὶ διχονοίας σκάνδαλα ἀνάμεσόν μας σπείρει.

109. Ζίζυφον.

Οἷησιν ἡ νεότης σου ἄς μὴ σ' ἐμπνέῃ τόσην.
Πολλοὶ καρποὶ γηράσαντες εἰσὶ καλοὶ πρὸς βρῶσιν.

110. Ζοχὸς (Σόγχος ε.)

Πιστεύω τὴν καρδίαν σου ὃ ἔρως πῶς θερμαίνει·
ἀλλὰ χωρὶς τῆς πίστεως ὃ ἔρως τί σημαίνει;

111. Ἡδύοσμος ἄγριος.

Τὸ ναί σου τὴν καρδίαν μου ὡς δρόσος τὴν ποτίζει,
τὸ ὄχι σου ὡς δρέπανον τὰ σπλάγχνα μου θερίζει.

112. Ἡδύοσμος λευκός.

Ἀρκοῦσα δόσις συμφορῶν ἐδόθ' εἰς τὸν καθένα.
Δὲν πρέπει διὰ βάσανα νὰ τυραννῆσαι ξένα.

113. Ἡδύοσμος [μέλας] (Δύοσμος χ. Βάρσαμος λ.)

Μὲ βλέπεις πῶς βυθίζομαι εἰς πέλαγος ὀδύνης.
Τοῦ ναυαγίου σώζεις με τὴν χεῖρ' ἂν μοὶ ἐκτείνῃς.

114. Ἡλιοτρόπιον (Ἡλιος χ.)

Τὰ ἔχνη σου ἀκολουθῶ διὰ παντὸς τοῦ κόσμου,
καὶ παρὰ σοῦ δανείζομαι θερμότητα καὶ φῶς μου.

115. Ἡπατόφυλλον (Εὐπατόριον, ἢ Ἀγριμῶνις ε.)

Τὰ βέλη τῶν βλεμμάτων σου νὰ μὲ κτυποῦν ὥς εἶδα,
κατέθεσα τὸν θώρακα, ἀφῆκα τὴν ἀσπίδα.

116. Θάλεια, ἢ Δάλεια.

Θάρρους κ' ἐλπίδων ἔμπλεως ἐν ᾧ σὲ πλησιάζω,
σ' ἀκούω καὶ συστέλλομαι, σὲ βλέπω καὶ διστάζω.

117. Θανατόχορτον, ἢ Ταγαίτης.

Ἄν ἀπεφάσισας πικρὰν φιάλην νὰ μοὶ δώσης,
καὶ δός μοι τὴν φαρμακερὰν, καὶ νὰ μὲ θανατώσης.

118. Θερμόχορτον [ἐρυθρόν] (Κενταύριον ε.)

Κλεῖσον αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐμπρησικωτάτους,
διότι τὴν ἀσφάλειαν ἐπαπειλοῦν τοῦ κράτους.

119. Θερμόχορτον κυανοῦν.

Πλησίον σου πυρίκαυστον τὸ στῆθος τοῦτο ἔσται,
κ' εἰς παῦσιν τῆς πυρκαϊᾶς δὲν φθάνουν πυροσβέσται.

120. Θεροκάλι, ἢ Φινοκαλιὰ (Χαμαίπιτυς ε.)

Λέγεις πῶς δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ ὅτι μετετρέπην.
Εὔρε ψυχὴν ὁμοίαν σου καὶ ζήτησον ἀγάπην.

121. Θύμος λευκός (Θυμάρι χ.)

Ἐβάδιζες ὥς πρὸ μικροῦ εἰς τὴν ζωὴν εὐθύμως.
Τί σοὶ συνέβη; Διατί μαραίνεισαι ὥς θύμος;

122. Θύμος μέλας (Θρούμπη χ.)

Βουνὰ ὁ θύμος ἀγαπᾷ καὶ δίαιταν ἐρήμου·
ἀλλὰ φιλερμηρότερον μ' ἀνέδειξας τῆς θύμου.

±

123. *Ἰασουμὶ ἀραβικὸν* (Φοῦλ τ.)

Σὲ ἀγαπῶ θερμότατα, κ' ἡ φλόξ τοῦ ἔρωτός μου
πᾶν αἶσθημα ἀλλότριον κατέκαυσεν ἐντός μου.

124. *Ἰασουμὶ διπλοῦν ἢ χιώτικον.*

Σὺ τῆς ζωῆς μου τὴν κλωστήν, σὺ κλώθεις εἰς τὰς χεῖρας.
Ἡ Ἀφροδίτη ἔλαβε τὸν ἄτρακτον τῆς μοίρας.

125. *Ἰασουμὶ κίτρινον.*

Ὅποτε δλων τῶν λοιπῶν ἠξεύρης πῶς πρωτεύεις,
τί πλέον ἔχεις νὰ φθονῇς, ἢ ποῖον νὰ ζηλεύης;

126. *Ἰασουμὶ μονὸν* (Ἰάσμη έ.)

Ἀνίσως κ' ἡ ἀγάπη σου εἰς πίστιν ἐρρίζωθη,
δὲν θενὰ μείνουν ἄκαρποι οἱ φίλτεροί σου πόθοι.

127. *Ἱεροβοτάρη* (Σταυροβοτάρη χ.)

Ἡ σκέψις προοδοποιεῖ, ἡ τόλμη δὲ περαίνει.
Τὸν μάτην περιμένοντα ὁ τάφος περιμένει.

128. *Ἰξός.*

Μικροῖδιοτέλεια καὶ περιφιλαυτία
καὶ φιλοκέρδεια, κακὰ τοῦ χαρακτῆρος τρία.

129. *Ἰον ἄγριον, ἄοσμον.*

Ματαίως πρὸς τοὺς κρείττονας ἐλπίζεις ν' ἀντερίσης,
νὰ ἐπιδείξης χάριτας ἔσας σ' ἡρνήθ' ἡ φύσις.

130. *Ἰον εὐῶδες* (Ἰτσιοι χ. Μενεξέ τ.)

Χαρίτων πλῆθος κέκτησαι· ἐπὶ πασῶν δὲ χύνει
τὴν ὑπερτάτην χάριν τῆς ἡμετριοφροσύνης.

131. *Ἰον τρίχρουν.*

Λοιπὸν δὲν ἔχεις συνειδὸς, ἢ φόβον τῶν ἀνθρώπων,
καὶ ἐγκαυχᾶσαι πῶς μ' αὐτὸν μὲ τυραννεῖς τὸν τρόπον;

132. Ἰτέα ἡ κοιρή.

Παρηγορίαν σοὶ ζητῶ καὶ τὴν ἀπεποιήθης,
καὶ κόπτεις τῆς φιλίας μας τὸ νῆμ' ἀφ' οὗ τὸ νήθεις.

133. Ἰτέα τῆς Βαβυλωνίας (Κ.λαίουσα χ.)

Ἐγινεν ἡ καρδία μου πικρῶν δακρύων κρήνη,
εἰς ἣν ἤχοῦσι στεναγμοὶ καὶ κελαρίζουν θρήνοι.

134. Κάλαμος ἀρωματικὸς (Ἄχορος λ.)

Τὰ πλούτη τὰ ὑπέρμετρα δὲν εἶναι εὐτυχία,
ἀλλ' εἶναι πλοῦτος ἀληθῆς ἡ ἥρεμος καρδία.

135. Κάλαμος ὁ κοιρὸς (Καλάμι χ.)

Ὡς κάλαμον δν ἡ πνοὴ λυγίζει τοῦ ἀνέμου,
μ' ἐλύγισαν τὰ πάθη μου κ' αἱ τόσαι συμφοραὶ μου.

136. Κάλαμος τῆς Ἰνδίας [ἄνθος.]

Ἄνθος παράγ' ἡ κάλαμος καὶ βέλος μαιφόνον.
Ὅμοίως καὶ τὸ βλέμμα σου τρυπᾷ, δὲν τέρπει μόνον.

137. Καρναβούρι (Κάρναβις ε.)

Δὲν φθάνει τὴν καρδίαν σου πῶς φθόνος κατατρώγει,
ἀλλ' εἶναι μάρτυρες αὐτοῦ αἱ πράξεις σου κ' οἱ λόγοι.

138. Καπνόφυτον, ἡ Νικοτιανόφυτον [ἄνθος.]

Μὴ μοὶ προσάπτῃς πῶς καπνοὶ μ' ἐσκότισαν τὸ πνεῦμα·
προῆλθον ἐκ πυρκαϊᾶς ἣν ἤναψ' ἐν σου βλέμμα.

139. Καπνόφυτον τῆς Ἀμερικῆς.

Εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτος προσέφερα θυσίαν,
τοὺς στεναγμοὺς θυμίαμα, καὶ θῦμα τὴν καρδίαν.

140. Κάππαρις.

Αὐθάδη μὲ ὠνόμασας, καὶ δι' αὐτὸ θυμώνεις·
ἀνίσως ἤμην ἄτολμος θὰ μὲ περιεφρόνεις.

141. Καππουτσῖνος, ἡ Καμβαλιέρος ἐρυθρ. (Δελφίνιον ἐ.)

Ἄν φύγῃς, ἂν μὲ ἀρνηθῇς θὰ γίνω ἐρημίτης,
ἢ θὰ ἐκλέξω μεταξὺ τοῦ τάφου καὶ τῆς σκῆτης.

142. Καππουτσῖνος κυανοῦς.

Μὴ σ' ἀπατᾷ τὸ πρόσχημα, ἐρεῦνα τὴν καρδίαν.
Κάμινος κρύπτεται φλογὸς ὑπὸ ψυχρὸν μανδύαν.

143. Καππουτσῖνος λευκός.

Καὶ θρέμμ' ἂν ᾗσο τίγριδος, ἢ γέννημα λεαίνης,
εἰς τὰς δεήσεις μου κωφὴ δὲν ἔπρεπε νὰ μένης.

144. Καππουτσῖνος ποικιλόχρους.

Ἦξεύρω πῶς ὁ ἔρωσ σου εἶν' ὡς αὐτὰ τὰ φύλλα.
Σημαίαν ἔχει καὶ αὐτὸς μὲ χρώματα ποικίλα.

145. Καρδαμίνη (Φράγκ-Τερεσι τ.)

Καθὼς τὸ χόρτον τῶν ἀγρῶν ἐμάρανε τὸ θέρος,
ὁμοίως τὴν καρδίαν μου ὁ ἐδικός σου ἔρωσ.

146. Κάρδαμον.

Ἀφ' ὅτου τὰς ἀλύσεις μου μ' ἐπέβαλες ὑπούλως,
αἰχμάλωτός σου ἔγινα, τοῦ νεύματός σου δοῦλος.

147. Καρυνδιὰ [κλάδος ἢ φύλλον.]

Τὸ στῆθός μου ἐτόξευσε τῶν ὀφθαλμῶν σου βέλος.
Ἐκπνέω πλὴν σ' εὐγνωμονῶ. Γλυκὺ μοὶ δίδεις τέλος.

148. Καρύδιον μὲ φλοιόν.

Τοῦ κόσμου ὅλου περὶ σοῦ ἡ κρίσις εἶναι λάθος·
βλέπει τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἀγαπᾷ τὸ βάθος.

149. Καρνοφύλλι (Κόστος ἐ.)

Πολλάκις πῶς σ' ἐμίσησα τὸ στόμα μου ὁμνύει,
ἀλλ' ἡ καρδία μου ψευδὲς τὸ στόμ' ἀποδεικνύει.

150. *Κασταρέα ἀγρία* (Ἰπποκάστανον εἰ.)

Ἐάν ποτε σοὶ ἔπταισα, σοὶ ἔπταισ' ἀκουσίως,
καὶ θενὰ ἦναι ὅλος μου μετάνοια ὁ βίος.

151. *Κασταρέα ἡμερος* [κλάδος.]

Τοὺς ἄλλους πρέπει νὰ τιμᾷς ἂν θέλῃς νὰ τιμᾷσαι.
Ἀγάπα τὸν πλησίον σου, καὶ τότε θ' ἀγαπᾷσαι.

152. *Κατυφές* (Χαλκάνθεμον εἰ.)

Ὅργιζεσαι πῶς σ' ἀγαπῶ. Ἀνίσως ἀγαπᾷσαι,
αἱ χάριτές σου πταίουσιν· ἐμὲ τί αἰτιᾷσαι;

153. *Κανκαλὶς* (Κανκαλίθρα χ.)

Εἰς ὅλους ὅσοι σ' ἀγαποῦν ἀνταποδίδεις μῖσος.
Ἄν σὲ μισήσω δι' αὐτὸ θὰ μ' ἀγαπήσῃς ἴσως;

154. *Κέδρος* (Ἀρκευθος εἰ.)

Ἄν μάθῃ ἔτι ἔκλεψες τὰ πύρινά του βέλη,
ὁ ἔρως αὐστηρότατα νὰ σὲ παιδεύσῃ μέλλει.

155. *Κερασιά* [ἄνθος.]

Καρδίας ἀνταλλάσσομεν εἰς ταύτην τὴν ἡμέραν
τὴν γλυκυτέραν μ' ἔδωκας κ' ἐγὼ τὴν πιστοτέραν.

156. *Κεράσιον*.

Τὸν θάνατον μὴ προσκαλῆς τοσοῦτον ἐπιμόνως,
καὶ τῆς ζωῆς σου κύριος δὲν εἶσαι σὺ ὁ μόνος.

157. *Κερατορία* (Ξυλοκερατία, ἢ Χαρουνπιδά χ.)

Φιλόπονον αὐτάρκειαν ἂν λάβῃς πολιοῦχον,
θὰ εἶσαι πλουσιώτερος ἑκατομμυριούχων.

158. *Κισσός*.

Νὰ τὴν στηρίζω εἰς ἐμὲ τὴν τύχην σου παράδος,
ὥς προσφυόμενον κισσὸν δρυὸς στηρίζει κλάδος.

159. *Κιτρία.*

Καυχᾶται ἡ καρδία σου ἀγάπην πῶς δὲν θέλει.
Ὡς πότε θενὰ καυχηθῇ ἰδῶμεν. Καλὰ τέλη!

160. *Κιτρινομανδυλίδα (Χρυσάνθεμον έ.)*

Τὸ πρόσωπόν σου μαρτυρεῖ καρδίας δυστροπίαν,
σκληρότητα ἡ ὄψις σου, τὸ βλέμμα' ἀπανθρωπίαν.

161. *Κιτρίοσμον, ἡ Κιτροβά.λσαμον.*

Νὰ σ' ἐρωτήσω ἤθελον, κρατοῦμαι πλὴν ὀπίσω.
Ὡ! σπεῦσον νὰ μ' ἀποκριθῇς χωρὶς νὰ σ' ἐρωτήσω.

162. *Κλάδος δένδρου ἀρχίζοντος ν' ἀνοίγῃ.*

Ἐλπίς εἰς τὴν καρδίαν μου ἀναβλαστάνει νέα,
καὶ λησμονοῦνται βαθμηδὸν τὰ βάσανα τ' ἀρχαῖα.

163. *Κλάδος ξηρὸς δένδρου.*

Πᾶσα ἐλπίς, πᾶς πόθος μου ἐντός μου ἐμαράνθη,
καὶ ἡ καρδία ἔπαυσε ν' ἀναβλαστάνῃ ἄνθη.

164. *Κλάδος ὁπώρας ἀνθῶν.*

Τὸ μέλλον ἔστω ἄδηλον· τὸ κρύφιόν του σκότος
τὸ προτιμῶ ὑπὲρ τὸ φῶς τοῦ παρεληλυθότος.

165. *Κ.λήμα ξηρόν.*

Γενναίως ἄλλοτ' ἔτρεφον κ' ἐγὼ γλυκείας ῥώγας,
καὶ τώρα νὰ μὲ ρίψωσιν ἀξίζω εἰς τὰς φλόγας.

166. *Κ.λήματος βλαστὸς ἔχων ἔλικας (ψα.λίδας.)*

Δὲν ἤξευρον τὴν ἄμπελον πῶς ἤθελον φθονήσῃ,
διότι, ὅπου προτιμᾷ τὸ κλήμᾳ της τυλίσσει.

167. *Κολλητσίδα, ἡ Περδικού.λι.*

Ἐκεῖ ποῦ δὲν εὐαρεστεῖς μὴ τρέχῃς νὰ κολλᾶσαι,
κ' ἐκλείπει ἡ ὑπομονὴ ἐὰν τὴν καταχρᾶσαι.

168. *Κολοκυνθέα* [ἄνθος.]

Τὴν χεῖρα τείνει πρὸς ἐμέ. Ἐντὸς αὐτῆς ἡξεύρω
τὴν εὐτυχίαν ποῦ ζητῶ κλεισμένην πῶς θὰ εὔρω.

169. *Κολχικόν, ἡ Ἐφήμερον, ἡ Ἴρις ἀγρία.*

Ἴδου γαλήνη ἔφθασε καὶ παύ' ἡ τρικυμία.
Τῶν πόθων μου εἰς τὸ ἐξῆς θὰ δέσω τὰ ἱστία.

170. *Κόμαρον.*

Πῶς εἶσαι λέγω εὐειδῆς, καὶ τοῦτο σέ ὀργίζει,
καὶ ἡ ώραία σου ὀργὴ ἀκόμη σέ στολίζει.

171. *Κορίανδρον* (Κόλιανδρος χ.)

Πῶς μὲ παγόνεις ἄλλοτε, καὶ ἄλλοτε μὲ φλέγεις!
Ἦ ἄς μὴ μ' ἔλεγες τὸ ν α ἰ, ἢ ὅχι μὴ μοὶ λέγεις.

172. *Κορομηλέα* (Προύνη έ.)

Ἠξεύρω πῶς τὸ στόμα σου δὲν ἀποστάζει μέλι·
τῆς γλώσσης εἰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐπρόσθεσας τὰ βέλη.

173. *Κουκκίον χλωρόν* (Κύαμος έ.)

Μὲ βλέπεις, θαλασσομαχῶ, καὶ εἶναι τρικυμία.
Τὴν τρικυμίαν λέξεις σου θὰ κατευνάσῃ μία.

174. *Κουκουναριά, ἡ Πεύκη ἡμερος* (Πίτυς έ.)

Ὁ σοβαρός σου χαρακτήρ ποσῶς δὲν μ' ἐξιππάζει.
Τὸ σύννεφον τὸν ἥλιον δὲν σβύνει, τὸν σκιάζει.

175. *Κουφοξυλιά* (Ἀκτὴ έ.)

Τὴν προσφορὰν τῆς πίστεως νομίζεις ἐλαχίστην,
διότι δὲν συνήθισας νὰ σέβησαι τὴν πίστιν.

176. *Κρῖνος ἀγριος.*

Μετεχειρίσθης δέλεαρ πρὸς ὅλους τὴν ἀπάτην.
Ἄν ἤλπισας καὶ πρὸς ἐμέ, τὸ ἤλπισας εἰς μάτην.

177. *Κρῖνος ἐρυθρός.*

Τὰς παρειάς σου ἡ αἰδὼς ὁσάκις ἐπιχρίει,
κρῖνον καὶ ῥόδον ἐνταύτῳ, θέλγει διπλῶς κ' ἐλκύει.

178. *Κρῖνος κυανοῦς.*

Μ' ἡγάπας κ' εὐτυχέστατος τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἤμην.
Τί μετὰ τῆς ἀγάπης σου δὲν μ' ἀφαιρεῖς τὴν μνήμην;

179. *Κρῖνος [λευκός] (Λείριον ἐ. Ζαμπὰκ τ.)*

Ἐκεῖνος ὅστις ὕφανε τῶν κρίνων τὸν μανδύαν,
σοὶ ἔδωκε τὴν καλλονὴν τοῦ κρίνου τὴν ἰδίαν.

180. *Κρόκος (Ζαφορά χ.)*

Δὲν βλέπεις τὴν ὀλισθηρὰν ὁδὸν εἰς ἣν βαδίζεις;
Στεφάνους πλέκεις ἀκανθῶν καὶ ἄνθη τοὺς νομίζεις.

181. *Κυδωρία [ἄνθος.]*

Μοὶ εἶπας καὶ μ' ἐπρόσταξας νὰ μὴ σὲ ἀγαπήσω.
Γενοῦ ἀξιομίσητος καὶ θενὰ σὲ μισήσω.

182. *Κυδώριον.*

Τὸν λόγον ὃν μοὶ ἔδωκας ὡς κτῆμά μου νομίζω·
ὀπίσω μὴ μοὶ τὸν ζητῆς, καὶ δὲν σοὶ τὸν χαρίζω.

183. *Κυκλάμινον (Τριήμερον, ἢ Τσιμπουνκάκι χ.)*

Ὑπὸ τὴν θάμνον τοῦ ἀγροῦ τὸ ἄνθος τοῦτο θάλλει·
ὁμοίως ὑπὸ τὴν αἰδῶ τὰ ἰδικά σου κάλλη.

184. *Κυνόγλωσσον (Γουργουγιάννης χ.)*

Εἰς σὲ κ' εἰς τὴν φιλίαν σου ἀφοσιοῦμαι ὅλος.
Εἰπέ, δὲν κρύπτετ' εἰς αὐτὴν ὡς ἄκανθα ὁ δόλος;

185. *Κυπάρισσος.*

Εἰπέ μοι ὅτι δάκρυα, ὅποτεν ἀποθάνω,
θὰ χύσης εἰς τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου μου ἐπάνω.

186. *Κύπερις* (*Κύπειρος* έ.)

Μ' ἤρνήθης τὴν εἰκόνα σου, καὶ μετὰ πονηρίας
τὴν ἐκλεψα, καὶ τὴν τηρῶ ἐντὸς κλειστῆς καρδίας.

187. *Κωδώνανθος*, ἢ *Στριφούλι* (*Μήδιον* έ. *Καμπαρούλα* λ.)

Σέ, ὅταν τ' ἄστρον τοῦ φωτὸς ἦ δὺ' ἢ ἀνατέλλει,
σέ προσκαλεῖ τὸ στόμα μου, σέ ἡ ψυχὴ μου θέλει.

188. *Λαγουδάκι* (*Ἀντίρρινον ἄγριον* έ.)

Τὰ δῶρα μετ' εὐθύτητος ὁ ἔρως δὲν μοιράζει.
Ὅ,τι στερεῖται ὁ δειλὸς ὁ τολμηρὸς ἀρπάζει.

189. *Λαδαριά*, ἢ *Κουνούχλα*, ἢ *Λίσσαρον* (*Λήδαρον* έ.)

Ἀνδρίζου, μὴ ἀδημονῆς, γενναίως ἐγκαρτέρει·
ἴσως ἡ τύχη καὶ καλὰς ἡμέρας θὰ σοὶ φέρῃ.

190. *Λάθυρος* ὁ ἄοσμος [*ἄνθος*.]

Τὴν κλεῖδα τῆς καρδίας σου μὴ δίδῃς εἰς καθένα.
Σπχνίως εἶναι ἀσφαλῆ τὰ μυστικὰ τὰ ξένα.

191. *Λάθυρος* ὁ εὖοσμος (*Λαθούρι* χ.) [*ἄνθος*.]

Τὸν τρόπον σου δὲν ἐννοῶ. Ἀκόμη δὲν γνωρίζω
ἂν προτιμᾷς ν' ἀπελπισθῶ, ἂν θέλῃς νὰ ἐλπίζω.

192. *Λαλὲς* τ. (*Λείριον* έ.)

Μ' εὐγνωμοσύνην μυστικὴν ἐνθέρμως σέ λατρεύω
ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπρόφερες τὴν λέξιν σέ πιστεύω.

193. *Λάπαθον*.

Ἀνίσως δὲν σ' ἐγνώριζον θὰ μ' ἐπαιζες ἀκόμη,
πλὴν τώρα μ' ἐγινε γνωστὴ ἡ πονηρά σου γνώμη.

194. *Λεβάντα* (*Νάρδος* στάχυς έ.)

Εἰς τὴν ωραίαν σου ψυχὴν ὁ δόλος δὲν καθεύδει,
οὐδὲ τὰ χεῖλη σου ποτὲ ἀνοίγονται εἰς ψεύδη.

195. *Λεβιδόχορτον* (Ἀρτεμισία ἐ.)

Κλειστή εἶν' ἡ καρδία μου· τὴν κλεῖδα δὲν σοὶ δίδω.
εἶναι κρυφὸν πῶς σ' ἀγαπῶ, καὶ δὲν σοὶ τὸ προδίδω.

196. *Λεμονέα* [ἄρθος.]

Αὐτὸ κοσμεῖ τὴν κεφαλὴν τῆς μελλονύμφου κόρης.
ὦ εὐτυχία, δι' ἐμὲ ἀνίσως τὸ ἐφόρεις!

197. *Λεμονέα* [ἄρθος καὶ ἄωρα λεμόνια.]

Εἰς πέλαγος κυμαίνομαι μ' ἀντίπρωρον ἀέρα,
καὶ ἔλαβον τὸ βλέμμα σου ὡς ὁδηγὸν ἀστέρα.

198. *Λεμονέα* [φύλλοις.]

Εἶναι πικρὰ καὶ ἄχαρις ἡ λέξις ἔχ' ὑγείαν,
ὅταν ἐχώρισε πιστὴν ἀπὸ πιστὴν καρδίαν.

199. *Λεμονόχορτον* (Λουτζα ιτ.)

Ματαίως ἀγωνίζεσαι κ' ἐλπίζεις. Ἀπελπίσου.
Θὰ ᾗναι εὐτυχέστεροι οἱ τολμηρότεροί σου.

200. *Λεπτοκαρύα* [ἄρθος.]

Τὴν ὑπαρξίν μου εἴλχυσας ὡς πύρινος μαγνήτης·
σὺ εἶσαι μόνος τῆς σκοπῆς, σὺ μόνη ἀφορμὴ τῆς.

201. *Λεπτοκάρυον*.

Ὑπάρχουσιν ἐμπόδια· ἀνάγκη νὰ τὰ θραύσης,
καὶ τότε τῆς καρδίας σου τὸν πόθον θ' ἀπολαύσης.

202. *Λεύκη* ἡ βαλσαμιφόρος.

Ἐράμιλλον τοῦ κάλλους σου δὲν εἶναι ἄλλα κάλλη,
οὐδὲ κατὰ τὴν φρόνησιν σὲ ὑπερβαίνει ἄλλη.

203. *Λεύκη* ἡ βρυσόφορος.

Ὑγείας πρὶν ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπόν σου ἄνθη.
Τί ἔχει καὶ ὠχρίασε, τί πάσχει κ' ἐμαράνθη;

204. *Λεύκη ἡ τρέμουσα.*

Ὅτ' ἔρχωμαι πλησίον σου ὁμοῦ ῥιγῶ καὶ καίω,
συγχρόνως τρέμω καὶ σκιρτῶ, καὶ χαίρομαι καὶ κλαίω.

205. *Λιτάριον (Λῖτον ἐ.) [ἄνθος.]*

Μάτην ἀλλάζεις τὴν μορφήν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν.
Ἄν ἤμπορῇς κατόρθωσον ν' ἀλλάξης τὴν καρδίαν.

206. *Λουπινάρι (Θέρμος ἐ.) [ἄνθος.]*

Ἐπιμελῶς τὴν ἄδολον φιλίαν καλλιέργει.
Φθίνει καθὼς ἀμεληθῇ, κ' εἰς πᾶσαν γῆν δὲν στέργει.

207. *Λυγιά [ἄνθος ἐρυθρόν.]*

Ὁ ἔρως διὰ συμφορῶν μᾶς δοκιμάζει τώρα,
ἀλλὰ ἐπιφυλάττεται τῆς ἀμοιβῆς ἡ ὥρα.

208. *Λυγιά [ἄνθος κυανοῦν.]*

Τὸ αἶσθημα λυγίζον μου ταραττει τὴν καρδίαν,
ἥτις ἐκπέμπει ἔρωτος φλογώδους εὐωδίαν.

209. *Λυγιά [ἄνθος λευκόν.]*

Σὺ ἔχεις δύο πρόσωπα καὶ γλώσσας ἔχεις δύο·
ἐγὼ δὲ μίαν σταθερῶς, κ' ἐν πρόσωπον δεικνύω.

210. *Λυγιά, ἡ Λυγαριά (Ἄγρος ἐ.) [φύλλον.]*

Τὸ λέγ' ἡ κοινὴ πρόληψις· τὸ φύλλον τοῦτο ψαῦσε,
ἢ ἄλλως παῦσε ν' ἀγαπᾶς καὶ νὰ ἐλπίζης παῦσε.

211. *Λυγουνιά (Παιονία, ἡ Γλυκυσίδα ἐ.)*

Τὴν ἔρημον καρδίαν μου ποτίζουν δάκρυά μου,
καὶ ἔρωτος ἀνθύλλιον ἐβλάστησ' ἐκ τῆς ἄμμου.

212. *Λυχνίς [πυρρόειδὲς ἄνθος.]*

Ὁ ἔρως εἶναι ὅλως πῦρ, καὶ θέλει κατοικίαν
καρδίαν τινὰ φλέγουσαν, οὐχὶ ψυχρὰν καρδίαν.

213. *Μαγγοῦδα* [φυτὸν κωμειοφόρον.]

Ὁ ἔρως κατεδάμασε πολλὰ ἡρώων στίφη·
δὲν τὸν τρομάζουν δόρατα καὶ θώρακες καὶ ξίφη.

214. *Μακεδονίσι* (*Πετροσέλιον* ἐ. *Μαῖτανος* τ.)

Τὸ ἄτοπον τῶν λόγων σου καὶ μόνος σου στοχάσου.
Τοὺς ἄλλους ἂν δὲν σέβησαι, καὶ σεαυτὸν σεβάσου.

215. *Μάλαθρον*.

Δὲν εἶν' ὁ ἔρως δυσμενῆς, οὐδ' ἐκ τῶν ἀχαρίστων.
Εἶναι προστάτης τῶν πιστῶν, καὶ τρόμος τῶν ἀπίστων.

216. *Μαρτσουράνα* (*Ἀμάρακον*, ἢ *Σάμψυχον* ἐ.)

Ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὴν γῆν ἐξ οὐρανοῦ κατέβη,
καὶ σοῦ λαβοῦσα τὴν μορφήν τὸν κόσμον γοητεύει.

217. *Μαρούλιον* (*Θρίδαξ* ἐ.)

Μὴ ἀπορήσης ὁ δειλὸς εἰς ἀποτυγχάνη.
Ἐκεῖνος μόνον δὲ ζητεῖ, ἐκεῖνος καὶ λαμβάνει.

218. *Μαυροκούκι* (*Μελάνθιον* ἐ.)

Ὡς ὅλ' οἱ κλέπται, ἀγαπᾷ τὸ σκότος καὶ ὁ ἔρως·
παρενοχλεῖται εἰς τὸ φῶς, δὲν πράττει ἐλευθέρως.

219. *Μελισσόχορτον*, ἢ *Μελισσόφυλλον*.

Ἡμέραν ἂν δὲν σὲ ἰδῶ, ἢ καὶ στιγμὴν ἂν μόνον,
θαῤῥῶ ἡμέραν τὴν στιγμὴν καὶ τὴν ἡμέραν χρόνον.

220. *Μελιτζάνα* [*ἄνθος*.]

Εἰς θετικά καὶ εἰς πεζὰ τὸ πνεῦμά σου μὴ τέρπης·
ἀναπτεροῦ πρὸς αὔλα καὶ εἰς τὴν γῆν μὴ ἔρπης.

221. *Μελιτίνι*, ἢ *Διοσμαρίνι* (*Ἀβρότονον* ἐ.)

Ὡραῖον ἔχεις πρόσωπον. Ἐνέβλεψα καὶ εἶδα
ψυχὴν σκληρὰν καὶ ὕπουλον ὑπὸ τὴν προσωπίδα.

222. *Μεταξάκι* ('*Ανθήλιον* έ.)

Διά κλωστῆς μεταξωτῆς μοι ἔδεσας τὰς χεῖρας,
καὶ ἡ κλωστή εἶν' ἄλυσις, κ' αἰχμάλωτον μ' ἐπῆρας.

223. *Μήκων* ὑπνοφόρος ('*Υπνος* χ.)

Ὁ ὕπνος φίλην πρὸς ἐμέ καὶ συμπαθῇ σέ πλάττει.
Εἰπέ μοι, εἶναι παρ' αὐτοῦ ἢ παρὰ σοῦ ἀπάτη;

224. *Μηλέα* [*ἄρθος*.]

Δέν ἐννοῶ τί αἰσθημα σέ κατεξουσιάζει·
καὶ ὥς ἀγάπη φαίνεται, καὶ μῖσος ὁμοιάζει.

225. *Μῆλον* σχήματος καὶ χρώματος ὠραίου.

Τὸ μῆλον ὅταν ἔρριψεν εἰς τὰς θεὰς ἡ Ἔρις,
ἂν ἄλλη τὸ ἐκέρδησε, σὺ πρέπει νὰ τὸ φέρῃς.

226. *Μηλορόδοάκινον* (*Τουραχλί* τ.)

Καθὼς αὐτὸ οὕτω καὶ σὺ πῶς συνενοῖς ἐπαίρου
τὸν ὠραιότερον καρπὸν μετὰ τοῦ γλυκυτέρου.

227. *Μηννανθές* τριφύλλιον.

Ἔχεις τὸ κάλλος, τὴν μορφήν, τὸ ἦθος τῶν Χαρίτων.
Εἶσαι ἡ μία τῶν τριῶν, ἢ καὶ τετάρτη ἦτον;

228. *Μικροδάφνη* (*Χαμελαία* έ. *Μεζαίρον* λ.)

Δέν θέλω δόξας νικητῶν καὶ τρόπαια καὶ φήμην.
Θὰ μ' ἦρκ' ἡ δόξα κ' ἡ τιμὴ ἂν νικητῆς σου ἦμην.

229. *Μολόχη* ἀγρία.

Μ' ἀγαπᾷς λέγεις, καὶ ζητεῖς τὸ στῆθος μου νὰ σχίσῃς.
Πῶς ἄλλως θὰ ἐφέρεσο ἀνίσως καὶ μ' ἐμίσεις;

230. *Μοσχοκαρφιά*, ἡ *Σολομός* (*Μέλια* έ.)

Θέλω σοὶ μένει σταθερὸς, ἐπὸς' ἂν ὑποφέρω.
Θὰ κλαίω μᾶλλον παρὰ σοὶ παρ' ἀλλαχοῦ νὰ χαίρω.

231. *Μοσχόχορτον, ἢ Μυρώριον* (Ἐρόδιον ἐ.)

Ἔχεις ἀνάστημα μικρὸν ἀλλὰ ψυχὴν μεγάλην,
ὥς ἄρωμα πολύτιμον εἰς πάγχρυσον φιάλην.

232. *Μουσμουλιὰ* (Μεσπίλη ἐ.)

Παρῆλθεν ἡ νεότης μας, ἐξύνισε τὸ μέλι,
καὶ ὁμοιάζουσι κρωγμοὺς τοῦ ἔρωτος τὰ μέλη.

233. *Μπερπόϊ κίτρινον.*

Μ' ἐκλάπη ἡ καρδιά μου ἀπ' ἓνα τολμητίαν.
Παράδος μοι τὸν κλέπτην μου, καὶ λάβε τὴν καρδίαν.

234. *Μπερπόϊ λευκόν, ἢ Πωγωνίας ἀστήρ.*

Εἰς οὐρανὸν διάστερον τὸ βλέμμα μου δὲν φέρω.
Ποικίλη λάμψις μὲ θαμβοῖ· εἰς ἓν' ἀστέρα χαίρω.

235. *Μυοσωτὶς* (Ἀλσίρι ἐ.)

Ἄφ' ὅτου μ' ἐμειδίασεν ὁ ἐδικός σου ἔρως,
ὁ ἥλιός σου ἔλαμψεν ἐντός μου ἀνεσπέρως.

236. *Μυρίκη.*

Πικρὰ εἶν' ἡ καρδιά μου καὶ πλήρης παραπόνων.
Τί ἔχεις νὰ ζημιωθῇς ἐὰν τ' ἀκούσης μόνον;

237. *Μυρσίνη.*

Ἄν ἡ μυρσίνη εἰς φυτὸν ἐκ κόρης μετεβλήθῃ,
ἡ κόρ' εἶχε τὴν χάριν σου καὶ τ' ἀπλαστά σου ἦθη.

238. *Νάρκισσος κίτρινος.*

Θυμόνεις πῶς ζηλοτυπῶ. Ἄλλ' ἡ ζηλοτυπία
ἀγάπης εἶν' ἐγγύησις, εἶν' ἔρωτος μανία.

239. *Νάρκισσος πορφυροῦς* (Δακράκι χ.)

Εἰς τὸ νερὸν τῆς βρύσεως τὰ βλέμματ' ἂν βυθίσῃς,
εἰς ὅ,τ' ἰδῇς ἐντός αὐτοῦ νὰ μὴ ζηλοτυπήσῃς.

240. *Νεκρο.λού.λουδον* (εἶδος χαλκανθέμου.)

Τὸ ἄνθος τοῦτο τοῦ λοιποῦ ἐστὶ τὸ προσφιλές μοι·
κ' ἐπὶ τοῦ τάφου μου, αὐτοῦ θὰ θάλλῃ ἀνθοδέσμη.

241. *Νεραντσέα* [ἄνθος.]

Ἔχεις δριμὺν τὸν χλευασμὸν, τὴν ὄψιν σεμνοτάτην,
τὸ πρόσωπον γλυκύτατον, τὴν γλῶσσαν πικροτάτην.

242. *Νεραντσέα* [βλαστός.]

Ὁ ἔρως τῆς καρδίας σου τὴν θύραν νυκτοκρούει·
φωνάζει καὶ ὀδύρεται. Κάνεις δὲν τὸν ἀκούει;

243. *Νεραντσέα* [κλάδος καὶ ἄωρα νεράντσια.]

Βλέπε νὰ ᾔν' αἱ λέξεις σου μεμετρημέναι πᾶσαι.
Πρὶν κατορθώσης ὁ ποθεῖς, μὴ σπεύδῃς νὰ καυχᾶσαι.

244. *Νεροκάρδαμον* (Σισύμβριον ἐ.)

Τῶν περὶ σέ τὰς συμβουλάς ν' ἀκολουθῇς μὴ σπεύσης,
καὶ μᾶλλον τῆς καρδίας σου ἐρώτα τὰς ἐμπνεύσεις.

245. *Νεροκο.λοκυνθέα* (Νυμφαία λευκὴ ἐ.) [ἄνθος.]

Δὲν θάλλει ἡ καρδιά μου εἰς εὐφορον λειμῶνα·
ρίζοβολεῖ εἰς δάκρυα, κ' εἰς ταῦτ' ἀνθεῖ καὶ μόνα.

246. *Νεροκυνπάρισσον* (Σοῦ-Σελβίς τ.)

Τὸν θάνατον μοὶ ἔδωκας, καὶ μόνον ἀναπνέω
ἔπως εἰς τῆς καρδίας μου τὸ μνημ' ἀκόμῃ κλαίω.

247. *Νηχάχι* (Μελίλωτον ἐ.)

Ἄν δὲν σοὶ ἀποκρίνωμαι, λαλεῖ ἡ σιωπὴ μου.
Σοὶ εἶν' οἱ λόγοι ἄγνωστοι, γνωστοὶ δ' οἱ λογισμοί μου.

248. *Ξυρίθρα* (Ὁξαλίς ἐ.)

Ἐξύνισαν, ἐτράπησαν οἱ πρὶν γλυκεῖς σου τρόποι,
καὶ εἶναι ἡ φιλία μας ὡς γάλα ποῦ ἐκόπη.

249. Ὀρωρίς (*Ἀρωρίδα χ.*) [εἶδος ἀκάνθης.]

Ἀπὸ τῆς ἀνθοδέσμης σου σ' ἐζήτησα ἐν ἴον,
καὶ ἄκανθαν μοι ἔδωκας βασάνων αἰωνίων.

250. Ὀξυάκανθα (*Βερβερίς λ.*)

Αἰσθάνομαι τοὺς πόνους σου ὥς ἂν ἐγὼ ἐπόνουν.
Σὲ μὲν ἀλγοῦσαν ἐνοχλοῦν, ἐμέ δὲ θανατόνουν.

251. Ὀρείγανη (*Ῥείγανη χ.*)

Καλὸν δὲν λέγω τὸ πολὺ, δὲν ἔχω ἀπληστίαν·
πολὺ δὲ λέγω τὸ καλὸν, πολὺ ὥς πρὸς ἀξίαν.

252. Πασχαλιά (*ἄρθος κναροῦν.*)

Τὸ βέλος τοῦ τ' ὀξύτερον εἰς πῦρ ὁ ἔρως βάφει,
κ' ἐντός μου διὰ τῆς αἰχμῆς τὸ πρόσωπόν σου γράφει.

253. Πασχαλιά (*Σιρίγκιον ἐ.*) [ἄρθος λευκόρ.]

Δός μοι ζωὴν ἢ θάνατον, καὶ δὸς κατ' ἐκλογὴν σου·
δέχομ' ἐκεῖνον, ἢ αὐτὴν ἀπὸ τὴν θέλησίν σου.

254. Παπαρούνα (*Μήκων ἄγριος ἐ.*)

Ἐὰν ὑπάρχη πούποτε ὁ ποταμὸς τῆς λήθης,
ἐκεῖ θὰ τρέξω νὰ πνιγῶ, ἀφ' ὅτου σὺ μ' ἠρνήθης.

255. Πελαργόνιον ἐρυθρόν.

Κωφὸς νομίζεις καὶ τυφλὸς πῶς εἶμαι; Ἀπατᾶσαι.
Γνωστὰί μοι εἶν' αἱ πράξεις σου κ' αἱ ἔννοιαί σου πᾶσαι.

256. Πελαργόνιον λευκόρ.

Καρδίαν ἔχω ἄπλαστον, ψυχὴν εὐπιστοτάτην.
Μὴ πρὸς ἐμέ τεχνάσματα. Τὰ δαπανᾷς εἰς μάτην.

257. Πελαργόνιον ποικιλόχρουν.

Ἀφ' ὅτου τῆς καρδίας μου κατέλαβες τὸν τόπον,
δικαίως μὲ καταριθμεῖς μετὰ τῶν μισανθρώπων.

258. *Πελαργόριον πορφυροῦν.*

Ἀνῆψας τὴν καρδίαν μου καὶ θὰ τὴν πυρπολήσης,
καὶ μόνη τῶν δακρύων μου θενὰ τὴν σβύς' ἢ βρύσις.

259. *Πεντάνευρον (Ἀρνόγλωσσον ε.)*

Τὸ ἦθος ἔχω στωϊκόν, καὶ δὲν φοβοῦμαι βέλη.
Ἐλθε εἰς τὴν ἀγκάλην μου νὰ μάθῃς ἂν μοὶ μέλη.

260. *Πεπόρι (Πέπων ε.)*

Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ τιμῶ, ἀλλ' ἔσον τὸ ἀξίζεις·
μὴ ὀλιγώτερον φοβοῦ, καὶ πλεῖον μὴν ἐλπίζης.

261. *Περιπλοκάδι.*

Σὲ μόνην περιβάλλουσιν οἱ ἔνθερμοί μου πόθοι,
καὶ ἡ ψυχὴ μου εἰς τὴν σὴν ἐπλέχθη καὶ ἠνώθη.

262. *Πετρόβρυον.*

Πολλάκις ἂν εἰς βλάστησιν μαλάσσηται ὁ λίθος,
δὲν εἶν' ἐλπίς νὰ μαλαχθῇ τὸ αὐστηρόν σου ἦθος;

263. *Πεύκη ἀγρία (Τσάμι τ.)*

Ἀνίσως τῆς ἀγάπης σου ζητῆς νὰ μὲ στερήσης,
ὦ! μάθε ὅτι μὲ στερεῖς καὶ τῆς ζωῆς ἐπίσης.

264. *Πήγαρον.*

Πικρὰ ἡ ἀναχώρησις ἔταν ψυχὰς χωρίση,
κωλύουσα ν' ἀπαντηθοῦν τὰ δύο των ἡμίση.

265. *Πιζέλιον (Πῖσον ε.) [ἄρθος.]*

Τὰ πάθη τῆς καρδίας μου ἂν βλέπῃς καὶ λυπῆσαι,
καθὼς θελήσης παύουσιν· ὁ ἱατρός των εἶσαι.

266. *Πικραγγουριὰ (Στρύχνον ε.)*

Μικροπρεπής, οὐτιδανός, ἀναίσθητος, ἀχρεῖος,
εἶν' ἓνας κάποιος ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν λέγω ποῖος.

267. *Πλάταρος.*

Εὐχαρι ἄνθος, πλέχθητι περὶ κορμὸν πλατάνου,
καὶ δύναμιν ἐκ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως αἰσθάνου.

268. *Πολύγορον.*

Παράδεισον μ' ὑπέσχετο τὸ βλέμμα τὸ γλυκύ σου,
κ' ἐξῆψ' ἐντὸς τοῦ στήθους μου καμίνους τῆς ἀβύσσου.

269. *Πολυτρίχι (Πολύτριχον, ἢ Ἀδίαρτον ε.)*

ῥέον τὸ δάκρυ τῆς ζωῆς σταγὼν μετὰ σταγόνα,
ἐμφαίνει ἄγνωστον εἰς σέ καὶ μυστικὸν ἀγῶνα.

270. *Πορτογαλλέα [ἄρθος.]*

Εἰς σέ, τὰ ἄνθη νὰ δεχθῆς, εἰς σέ, ν' ἀποφασίσῃς
ἂν θὰ τὰ πλέξῃς στέφανον ἢ ἂν θὰ τὰ μαδήσῃς.

271. *Πορτογάλλι.*

Ἀμφιβολίαν δι' ἐμέ ἂν ἔχῃς ἐλαχίστην,
σχίσον τὸ στῆθός μου, κ' ἐντὸς θενὰ ἰδῆς τὴν πίστιν.

272. *Πρῖτος (Πουρνάρι χ.)*

Ὅτι τραχὺς ὁ ἔρως μου μὴ σέ πτοῇ μηδόλως.
Ὅ,τι βραδέως φύεται μαραίνεται δυσκόλως.

273. *Πρωτάνθη, ἢ Ἡράνθημον (Πριμαβέρα ιτ.)*

Ἄν εἶχον τῆς καρδίας σου τὸ μυστικὸν κλειδίον,
αὐτὴν θεν' ἀνεγίνωσκον ὡς μόνον μου βιβλίον.

274. *Πτελέα (Φτελιὰ χ. Καραγάτσι τ.)*

Ἐκ νέου τῆς καρδίας σου τὴν θύραν θενὰ κρούσω.
Θ' ἀνοίξῃς νὰ εἰσέλθω ; Ναὶ ἢ ὅχι θεν' ἀκούσω.

275. *Πτέρις (Φτέρα χ.)*

Τὰς κοινωνίας διατί νὰ φεύγῃς τὰς εὐθύμους;
Μελαγχολεῖς, μαραίνεσαι ὡς χόρτον εἰς ἐρήμους.

276. *Πυξάκανθα, ἡ Λύκειον* (Μαυραγκαθιά χ.)
Τὰ ἐπιζήτητ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου περιφρόνει.
Σ' ἀρκεῖ τοῦ κόσμου ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀγάπη μόνη.

277. *Πύξος* (Τσιμισίρι τ.)
Προσθέτεις τὴν σκληρότητα εἰς ἀδιαφορίαν.
Ἀγγέλου ἔχεις πρόσωπον καὶ τίγριδος καρδίαν.

278. *Ῥαδίχιον* (Κιχώρη ε).
Ὡς ἡ χιὼν τὴν ὄψιν μου ἐὰν καλύπτῃ σέβας,
μοὶ πυρπολεῖ ἀόρατον ἡφαίστιον τὰς φλέβας.

279. *Ῥεβινθέα*.
Μὴ λέγε γρίφους δι' ἐμέ καὶ μὴ ματαιοπύνει.
Μοὶ εἶν' ἀκατανόητοι τοῦ ἔρωτος οἱ πόνοι.

280. *Ῥεζεδάς κίτρινος*.
Ὅταν τὰ ἔπλα τὰ φρικτὰ τοῦ ἔρωτος ἐκράτεις,
τί ἤθελεν εἰς χεῖράς σου τὸ ἔπλον τῆς ἀπάτης;

281. *Ῥεζεδάς λευκός* (Οἰράνθη ε).
Καρδίαν καθαρὰν ζητῶ, ἥτις πιστὴ νὰ μένῃ,
ὅχι δὲ κάλλος πρόσκαιρον, δ' ἡ στιγμὴ μαραίνει.

282. *Ῥεογκούλα ἐρυθρά* (Βατράχιον ε).
Καθὼς τὸ ἄνθος τοῦτο ζῇ καὶ τέρπεται εἰς ἔλη,
βασάνους ἡ καρδία μου συνήθισε νὰ θέλῃ.

283. *Ῥεογκούλα λευκή*.
Ἄνθος, φυὲν εἰς βόρβορον πικροὺς χυμοὺς βυζάνει·
ὁμοίως δόλος εἰς ψυχὴν κακότροπον βλαστάνει.

284. *Ῥεογκούλα ποικίλη*.
Ὁ σταλαγμὸς τοῦ ὕδατος τὸ μάρμαρον κοιλαίνει.
Πῶς μόνη ἡ καρδία σου ἀνέπαφος νὰ μένῃ;

285. *Ῥιζάρι (Ἐρυθρόδαρον έ.)*

Δέν βλάπτει εἰς τὸ βλέμμα σου πῶς ἔχεις πονηρίαν,
διότ' ἡ εἰλικρίνεια φωλεύ' εἰς τὴν καρδίαν.

286. *Ῥοδακινέα (Περσικὴ μηλέα έ.) [ἄρθος]*

Τὸ κάλλος σου δέν ἤμπορεῖ νὰ περιγράψῃ γλῶσσα.
Σὲ βλέπω, καὶ μοὶ φαίνεσαι αὐγὴ ἐρυθριῶσα.

287. *Ῥοδάκινον.*

Ἀλλάζουν ἔαρ καὶ χειμῶν, ἀνατολὴ καὶ δύσις,
ἀλλὰ δέν μεταβάλλεται ὁ ἔρως μου ἐπίσης.

288. *Ῥοδῆς φύλλον.*

Τὸ τί φρονῶ καὶ σκέπτομαι δέν σ' ἔκρυψα ποτέ μου,
καὶ τώρα εἶν' ἡ ἀληθοῦς ἀπόκρισις τὸ ναί μου.

289. *Ῥόδι, ἡ κόκκος αὐτοῦ.*

Ἀφ' ὅτου αἱ καρδίαι μας συνέδεσαν φιλίαν,
θλίβει τὰς δύο ἐνταυτῷ ὅ,τι κεντᾶ τὴν μίαν.

290. *Ῥοδιά (Ῥοιά έ.) [ἄρθος.]*

Τὸ κάλλος σοὶ ἐδώρησεν ἀνέκαθεν ἡ φύσις,
καὶ σὺ τὸ δῶρον ἔλαβες διὰ νὰ τὴν νικήσῃς!

291. *Ῥοδοδάφνη, ἡ Πικροδάφνη (Νήριον έ.)*

Ἡ Ῥοδοδάφνη κέκτηται καὶ κάλλος καὶ πικρίαν.
Καὶ σὺ τὴν ιδιότητα δέν ἔχεις τὴν ἰδίαν;

292. *Ῥοδόδευδρον.*

Τὰ πάντα, τῆς πατρίδος μου μακρὰν, μοὶ εἶναι μαῦρα.
Μαραίνομαι, ὡς τὰ φυτὰ μαραίν' ἡ ξένη αὔρα.

293. *Ῥόδον ἄγριον (Πυρόρροδον έ.)*

Τὴν εὐτυχίαν, τὴν ζωὴν, τὸ πνεῦμα σοὶ χαρίζω.
Εἶπε ἀνίστως δι' αὐτὸ ἀποστροφὴν ἀξίζω.

294. *Ῥόδον ἄρεν ἀκάνθης.*

Τοῦ ἔρωτος τὴν ἀκάνθαν φοβεῖσαι. Τὴν ἡσθάνθης;
Ἴδου λοιπὸν τὸ ἄνθος του, ἰδοὺ χωρὶς ἀκάνθης.

295. *Ῥόδον ἀρεόν.*

Εἰς τὴν καρδίαν μου ἐξ οὗ ἐξέλιπεν ὁ ἔρωτος,
δὲν διεδέχθ' ἡ νύξ τὸ φῶς, καὶ ὁ χειμὼν τὸ θέρος;

296. *Ῥόδον βαθύχρουν.*

Ὅσάκις εἰς τὸν κάλυκα τοῦ ῥόδου στρέφεις βλέμμα,
ἤξευρε, τῆς καρδίας μου τὸν ἔβαψε τὸ αἷμα.

297. *Ῥόδον δαμασκηδὸν (Τριαγτάφυλ. Ἀπριλιάτικον χ.)*
Νενικημένον ἑμαυτὸν κ' αἰχμάλωτον κηρύττω·
τίνος, δὲν θέλω τὸ εἰπεῖ, καὶ ὁ νοῶν νοήτω.

298. *Ῥόδον διπλοῦν.*

Ἀνίσως ἤμην βασιλεὺς, τὸν πορφυροῦν μανδύαν
σοὶ ἔδιδον, ἂν μ' ἔδιδες τὴν νέαν σου καρδίαν.

299. *Ῥόδον ἐρυθρόλευκον.*

Τὸ αἰσθημὰ σου ὠχρίᾳ, ὥς πρὶν δὲν σὲ παιδρύνει.
Δὲν εἶναι πλέον ἥλιος, ἀλλὰ ψυχρὰ σελήνη.

300. *Ῥόδον ἐρυθρὸν (Μαϊάτικον.)*

Τὸ αἰσθημὰ μου ἐξηγεῖ τὸ ἄνθος τῶν ἐρώτων,
καὶ εἶναι τῆς καρδίας μου τὸ μόνον καὶ τὸ πρῶτον.

301. *Ῥόδον κίτρινον.*

Ζηλοτυπίας ἔχιδνα μοὶ δάκνει τὴν καρδίαν.
Ὁ ἔρωτος κατοπτρίζεται εἰς τὴν ζηλοτυπίαν.

302. *Ῥόδον λευκόν.*

Εἰς ὅλα ἡ ἀγγελικὴ ἀγνότης σου δειλοῦται.
Οὔτε αὐτὸ δὲν μ' ἐκφοβεῖ, ἂν μ' ἐρωτήσης, οὔτε.

303. *Ῥόδον μαθημέρον.*

Πῶς ἔρωτα αἰσθάνομαι δὲν θέλω νὰ νομίσῃς,
ἀλλ' οὔτε πῶς θ' ἀπέδιδον τὸ μῖσος, ἂν μ' ἐμίσεις.

304. *Ῥόδον μηνιαῖον.*

Ἐφήμερος εἶν' ἡ χαρὰ, κ' ἡ ἡδονὴ δὲν μένει·
ἀλλὰ νικᾷ τὴν διαρκῆ ἡ ἀνανεομένη.

305. *Ῥόδον ξηρόν.*

Τὸ θάλπον σου μειδίαμα ἀφ' ὅτου δὲν ἡσθάνθη,
φυλορροεῖ μου ἡ ψυχὴ, ἐσβέσθη κ' ἐμαράνθη.

306. *Ῥόδον παρηκμαχός.*

Τοσοῦτον ἐπὶ καλλονῇ μὴ κόμπαζε κ' ἐπαίρου·
Τὸ κάλλος εἶν' ἐφήμερον καὶ φύσεως προσκαίρου.

307. *Ῥόδου δύο κάλυκες.*

Καθὼς τὸ πῦρ δὲν κρύπτεται εἰς νάρθηκ' ἂν τὸ κλείσῃς,
ἡ μυστικὴ ἀγάπη μας δὲν κρύπτεται ἐπίσῃς.

308. *Ῥόδου κάλυξ (Βουβούκι χ. Κορτσέ τ.)*

Ὁ κάλυξ κρύπτει τὸ φυτὸν πρὸ τῆς βλαστήσεώς του,
καὶ κάλυξ ἡ καρδία μου εἶν' ἔρωτος ἀγνώστου.

309. *Ῥόδου κλάδος ἄρεν ἄρθους.*

Δὲν εἶν' ὁ ἔρωτος πυρετὸς οὐδ' ἔχει διαλήψεις·
πετᾷ καὶ φεύγει, καὶ στιγμὴν ἔαν τὸν καταλείψῃς.

310. *Ῥόδου λευκοῦ δύο κάλυκες.*

Ἴδὲ πῶς θάλλουσιν ὁμοῦ οἱ κάλυκες οἱ δύο.
Ἀδελφικὰ αἰσθήματα τοιαῦτα σοὶ ὁμνύω.

311. *Ῥόδου λευκοῦ κάλυξ.*

Ἀπώλεσα τὴν κρίσιν μου, δὲν διακρίνω πλέον
τί εἶναι ἄξιον εὐχῆς καὶ τί τὸ ἀπευκταῖον.

312. *Ῥόδου ὀφθαλμός.*

Εἶθε νὰ μὴ ἀπατηθῶ δι' ὅσα εἰς τὸ θεῖον
τῶν μαγικῶν σου ὀφθαλμῶν ἀνέγνωσα βιβλίον.

313. *Ῥόδου φύλλον.*

Ἄν ναι ἢ ὄχι ἐρωτᾷς, ὑψώνω τὰς ὀφρῦς μου,
καὶ ὄχι, ὄχι, ὄχι τρίς, εἶν' ἡ ἀπόκρισίς μου.

314. *Ῥόχα (Εὐζωμον ε.)*

Τίς σ' εἶπεν ὅτι ἔρωσ σου καὶ πόθος σου μὲ φλέγει;
Τὸ βλέμμα μου ἂν λέγῃ ναι, τὸ στόμα ὄχι λέγει.

315. *Σάλιαγκας (Καρακάλλα λ. Ζουλ-Φαρί τ.)*

Ὑπῆρξαν τύραννοι κακοὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους·
πλὴν δὲν θὰ μοὶ ἐπέβαλλον ὁποίους σὺ τοὺς πόνους.

316. *Σέλιον ἄγριον, ἢ Ἀγγελόφυτον.*

Ἀγγέλων ἔχεις πρόσωπον, καὶ χάριν οὐρανίαν.
Δαιμόνων στεναγμοχαρῶν πῶς ἔχεις τὴν καρδίαν;

317. *Σέλιον κηπαῖον.*

Ἀνάγκη ἔπως φωραθῆς δὲν εἶναι κατασκόπου.
Φωρᾶσαι διὰ τῆς φωνῆς, τοῦ βλέμματος, τοῦ τρόπου.

318. *Σεῦτλον, ἢ Κοκκινογούλι.*

Καρδίαν ἐγὼ σ' ἔδωσα θερμὴν καὶ πιστοτάτην,
σὺ ὅμως τὴν ἀπέρριψας, κατασπαράξασά την.

319. *Σημύδα (Βετοῦλα λ.)*

Τὴν ζωηρότητ' ἀρετὴν μοὶ λέγεις ἐρασμίαν·
πλὴν ἀρετῶν ὑπερβολὴ ἐγγίζ' εἰς τὴν κακίαν.

320. *Σινάπι.*

Σ' ὠρκίσθην ὅτι σ' ἀγαπῶ. Ὁ ὅρκος ἂν δὲν φθάνῃ,
τὰ δάκρυά μου μάρτυρας ὁ ὅρκος προσλαμβάνει.

321. Σιταρόχορτον.

Μάτην τὸ πῶς αἰσθάνεσαι ζητῶ νὰ διακρίνω.
Ἐκφράξεις τοῦτο σήμερον, καὶ αὔριον ἐκεῖνο.

322. Σίτου στάχυν ἀνευ κόκκων.

Εἰς πάντα κοῦφον ἀνεμον ὅστις φυσᾷ μὴ κλίνης,
ἀλλὰ εἰπέ ἂν μ' ἀγαπᾷς ἢ ἄλλον ἂν προκρίνης.

323. Σίτου στάχυν μετὰ κόκκων.

Διπλῆν πῶς ἔχεις ἀπορῶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ κάλλους,
πῶς εἶναι πρὸς ἐμέ ψυχρὰ, καὶ πῶς θερμὴ πρὸς ἄλλους.

324. Σκαβιδῶσα (Ψωρόχορτον χ.)

Τὸ αἶσθημα μ' ἠλλοίωσε, καὶ ὅλως κατεστράφη·
καταστροφεύς μου δ' εἶσαι σύ. Τὴν σκάφην λέγω σκάφην.

325. Σκόλυμος (Ἀσκρόλυμπος χ.)

Μὴ μέγα ἔργον ἔλπιζε πῶς θὰ καρποφορήσῃ,
μ' ἀγῶνας ἂν δέν φυτευθῇ κ' ἰδρῶς δέν τὸ ποτίσῃ.

326. Σχυλόχορτον (Ἀπόχυνον ε.)

Δέν σοὶ ἀρκεῖ ὁ ἔρως μου καὶ ἄλλους ζητεῖς, Κίρκη.
Ἄν ἤξευρες τὸ βάθος του, βεβαίως θὰ σ' ἐξήρκει.

327. Σπαθόχορτον (Ξιφίον ε.)

Ἢ νῦξ προστάτιν πτέρυγα ὅτ' ἐπὶ γῆς ἀπλόνη,
τὸν τρόπον εὔρε πρόσφορον ν' ἀπαντηθῶμεν μόνοι.

328. Σπαράκι (Ὀρόβλητον ε.)

Τὰ πάθη μου δέν ἔπαυσαν εἰσέτι τὰ μεγάλα,
καὶ ἡ ἀγρία τύχη μου μοὶ στέλλει πάλιν ἄλλα.

329. Σπαράγγιον (Ἀσπάραγος ε.)

Ἐπαίρου εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ὄχι εἰς τὰ κάλλη.
Αὐτὴν ὁ χρόνος ἐμπεδοῖ κ' ἐκεῖνα μεταβάλλει.

330. Σπάρτον, ἢ Σπαρτίον.

Ὡς θάλλ' εἰς βράχους τῶν βουνῶν τὸ μυροβόλον σπάρτον,
οὕτω τὸ κάλλος σου ἀνθεῖ ἐπ' ἀρετῶν ἀφθάρτων.

331. Σπεῖρα.

Πᾶν μῆλον μὴ ἐπιζητεῖς ἀπόγονε τῆς Εὐας.
Κατέστρεψας τὸν ἔρωτα· καὶ ἄρες μοι τὸ σέβας.

332. Σταθώρι, ἢ Βελουδάκι (Ἀμάραντος ἑ.)

Καὶ ἂν πᾶν ἄνθος μαρανθῇ, στερεύσῃ πᾶσα κρήνη,
ὁ ἔρως μου ἀστείρευτος, ἀμάραντος θὰ μείνῃ.

333. Σταφυλὴ ἄσπρη (Βότρυς ἑ.)

Καθρέπτῃν ἔχεις τὴν ψυχὴν ὃν δὲν θαμβώνει δόλος.
Πῶς ἐπεθύμουν εἰς αὐτὴν ν' ἀντανακλῶμαι ὅλος!

334. Σταφυλὴ ἄωρος (Ὀμφαξ ἑ. Ἀγωρίδα χ.)

Περίμενε ἀτάραχος, μὴ θλίβου, μὴ σοὶ μέλη.
Ὅσα σοὶ φαίνονται ξυνὰ θὰ γένουν ὅλα μέλι.

335. Σταφυλὴ κοκκίνη.

Φοβοῦμαι μὴ πλησίον σου πολλάκις ἐξετέθῃν
νὰ μ' ὑπολάβῃς πάροινον, καὶ πῶς λαλῶ εἰς μέθην.

336. Σταφυλὴ μαύρη.

Χαῖρε καὶ ἀπολάμβανε τῆς φύσεως τὰ δῶρα,
μὴ πρὶν προφθάσῃς νὰ χαρῆς ἢ μαύρῃ φθάσῃ ὥρα.

337. Στρύχνος κηπαῖος.

Ὡς τώρα σὲ ἠγάπησα, ἀλλὰ μετεμελήθην.
Θάνατον θέλω, νὰ σβεσθῇ ὁ ἔρως εἰς τὴν λήθην.

338. Στρύχνος ὁ μαριαχός (Βελλαδόνα ιτ.)

Καθὼς τὰς φρένας λέγεται πῶς ἀφαιρεῖ ὁ στρύχνος,
καὶ ἡ ἀγάπη σου φρενὸς δὲν μοὶ ἀφῆκεν ἵχνος.

339. Στύραξ (Ἀστύρακας χ.)

Τὸ βλέμμα σου ὑπόσχεσιν μοὶ ἔδωκεν ἀγάπης,
ἀλλὰ τὸ ἐλησμόνησας καὶ ἀλλαχοῦ ἐτράπη.

340. Συκαμινέα ἢ κοιρή.

Εἰς χεῖράς σου παρέδωκα τῆς τύχης μου τὸ νῆμα. ➤
Ἦ πλέξετο, ἢ κόψετο· εἶν' ἐδικόν σου κτῆμα.

341. Συκαμινέα τῆς Γερούης.

Μὴ τὴν πλαστὴν ὑπόκρισιν· ἀλήθειαν ὁμίλει.
Ὅσάκις ψεύδη λέγουσιν, εἶν' ἄσχημα τὰ χεῖλη.

342. Συκῇ, ἢ σῦκον.

Θανατηφόρον κύλικα μὲ μέλι περιχρίεις.
Ἐλκύεις μ' ἐν μειδίαμα, κ' εἰς ὀλεθρον ἐλκύεις.

343. Σφένδαμνον.

Τὸ βλέπω, δὲν μὲ ἀγαπᾷς. Ἄν ὅλους τοὺς ἐμίσεις,
θεν' ἀνειχόμην πιθανῶς νὰ μὲ μισῇς ἐπίσης.

344. Σχοῖρος.

Πῶς μόλις μὲ ἀνέχεσαι πλησίον σου, τὸ βλέπω.
Τὸ βῆμα πρὸς τὴν ἔρημον ἢ πρὸς τὸν τάφον τρέπω.

345. Τεῖ, ἢ Τσαῖ.

Ἐντός μου τὰ στοιχεῖ' αὐτὰ κατέστησαν εἰς πάλιν.
Μὲ καταψύχει παγετός, καὶ φλόξ μὲ καίει πάλιν.

346. Τούϊα (εἶδος κυπαρίσσου.)

Μὴ ἀρνηθῇς προτίμησιν πῶς ἔχεις ὑπὲρ ἄλλων.
Μοὶ τὸ προδίδει ἀντὶ σοῦ τὸ βλέμμα σου τὸ λάλον.

347. Τρεμόχορτον.

Πλησίον σου ὥς ἡλπιζον ἀντὶ νὰ εἴμ' εὐδαίμων,
ὥς φύλλον ἀνεμόδαρτον σὲ πλησιάζω τρέμων.

348. *Τρίβολος* (*Κολλησίδα χ.*)

Προκρίνω τὴν καρδίαν μου νὰ ρίψω εἰς τριβόλους,
παρὰ εἰς ἣν συνήθισε νὰ τὴν χαρίζ' εἰς ὅλους.

349. *Τριφύλλιον ἐρυθρόν* (*τῆς Μάλτας.*)

Ἐγὼ νὰ μάθῃς παρ' ἐμοῦ πολλά τῶν ἀπορρήτων·
πλὴν μόνοι ὅταν εἴμεθα, χωρὶς μαρτύρων τρίτων.

350. *Τριφύλλιον εὐῶδες.*

Ἄφες νὰ λέγῳσ' οἱ πολλοί· περίμενε καὶ σίγα.
Ἡμεῖς συνενοήθημεν. Τὰ τῶν σοφῶν ὀλίγα.

351. *Τριφύλλιον χίτριον.*

Δὲν εἶμαι φίλος ὀχληρὸς ζηλεύων κατὰ κόρον.
Πλὴν ὑπερέβης δὰ καὶ σὺ πᾶν μέτρον, πάντα ὄρον.

352. *Τροχίσκος* (*Τσὰρκ-Φελὲκ τ.*)

Εἶν' ἀεικίνητος τροχὸς ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων.
Πρὶν ἢ αὐτὸς μεταβληθῇ, μετάβαλε σὺ τρόπον.

353. *Τσαμπουριά* (*Ἀγριοκοκκυμηλέα ἐ.*)

Τί μοι τοῦ κόσμου τ' ἀγαθὰ κ' οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροίσου;
Μακράν σου εἶμ' ἐλεεινὸς, μακάριος μαζῇ σου.

354. *Τσουκρίδα* (*Κρίς, ἢ Ἀκαλήφη ἐ.*)

Ἄν ἐμισθήθῃς, σφάλμα σου καὶ ὄχι ἄλλου ἦτον.
Ὅποῖαι εἶν' αἱ πράξεις μας, τοιοῦτοι κ' οἱ καρποὶ των.

355. *Ἰάκινθος ἄγριος.*

Δὲν σὲ κοσμοῦν ἀδάμαντες, χρυσὸς ἢ μαργαρίται·
ὑπ' οὐρανίας χάριτος τὸ κάλλος σου κοσμεῖται.

356. *Ἰάκινθος κυανόλευκος.*

Ἡ ἀγαπῶσα μου ψυχὴ μετὰ τῆς σῆς ὑφάνθη,
καθὼς συμμίσγνυνται εἰς ἓν δύω ἀλλόχρο' ἄνθη.

357. Ὑάκινθος πορφυροῦς (Ζουμπούλ τ.)

Τίς ἠδυνήθη πρὸς τὰ σὰ ποτὲ νὰ παραβάλλῃ
τὰ κάλλη ἢ τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς τὰ κάλλη;

358. Ὑπέρεικον (Ἀγοθούρα ἢ Ἀγούδουρον.)

Τὴν πίστιν τῆς καρδίας μου ἀκόμῃ δοκιμάζεις,
ἀφ' οὗ τὴν κατεδούλωσας καὶ τὴν ἐξουσιάζεις;

359. Ὑσσωπος.

Ὁ πλοῦτος κτώμενος καλῶς δὲν εἶναι δυστυχία,
ἀλλὰ σπανίως συνοικοῦν ὁ πλοῦτος κ' ἡ σοφία.

360. Φακῆ [ἄνθος.]

ὦ! ἄφες τὴν εἰρήνην μου καὶ μὴ τὴν συνταράττης.
Δὲν εἶναι ἡ καρδία μου διὰ νὰ τὴν σπαράττης.

361. Φάλαρις (Κουκουλόχορτον χ.)

Ὁ Φάλαρις ἦν τύραννος· εἰς φλόγας ἐτυράννει.
Πλὴν σοῦ ἐκεῖνος κατὰ τί σκληρότερος ἐφάνη;

362. Φασολέα [ἄνθος.]

Μισῶ τὸ ἔαρ καὶ μισῶ τὸ θέρος ἔνεκά σου.
Τὰ φύλλα των ἐπιπροσθοῦν εἰς τὰ παράθυρά σου.

363. Φασολέα [κλήμα.]

Εἰς νόσον καὶ εἰς συμφορὰν κατὰκειμαι μεγάλην.
Νὰ μὲ στηρίξης ἔκτεινε τὴν φίλην σου ἀγκάλην.

364. Φλαμουρέα (Φιλύρα ἐ.) [ἄνθος.]

Ἀλήθειαν σ' ἐλάλησα, σὺ ὅμως ἐδυσπίζεις.
Ὁ στεναγμὸς τοῦ στήθους μου σοὶ εἶν' ἐγγύησίς της.

365. Φλαμουρέα [κλάδος.]

Ἀφ' οὗ μ' εἶπες σ' ἀγαπῶ, ὁ κόσμος ἠλλοιώθη,
κ' ἡ μοῖρά μου χρυσὴν κλωστήν εἰς τὴν ζωὴν μου κλώθει.

366. Φ.λαμουρέα [φύλλον.]

Ὅταν ὁ ἥλιος κρυβῇ τῆς δύσεως ὀπίσω,
ἐπίτρεψον νὰ σὲ ἰδῶ, καὶ νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

367. Φ.λησκοῦρι (Γλήχων ἐ.)

Ὡς μῦρον πνέει πατηθὲν τὸ φύλλον τῆς ἐρήμου,
οὕτω, πονοῦσα, αἴσθημα ἐκπέμπει κ' ἡ ψυχὴ μου.

368. Φ.λομάχι, ἡ Ἀγριοφ.λομίσ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς σου ὀφθαλμοὺς τοὺς ὀφθαλμούς μου φέρων,
δοξάζω προσευχόμενος τὸν πλάστην τῶν ἀστέρων.

369. Φ.λόμος (Τιθύματος ἐ.)

Τὴν πίστιν σου ἀνύποπτον μὴ δίδῃς εἰς τὰ κάλλη.
Ἄθῳον οὔτε ἀβλαβὲς δὲν εἶναι ὅ,τι θάλλει.

370. Φραγκοσταφυλὴ [ἄνθος.]

Φωλεύ' εἰς τὴν καρδίαν μου πόνος πικρὸς πρὸ χρόνων
προκρίνω πλὴν τῶν ἡδονῶν πασῶν αὐτὸν τὸν πόνον.

371. Φραγκοσταφυλὴ [κλάδος.]

Διότι σὲ ἠγάπησα ἐλέγχομαι αὐθάδης,
καὶ βάσανος μ' εἶν' ἡ ζωὴ, κ' ἡ γῆ μοὶ εἶναι ἄδης.

372. Φραγκοσυκῇ (Κάκτος ἐ.)

Ἐπιμονὴν τὸ ἄνθος μου διδάσκ' εἰς τοὺς ἀστάτους.
Βραδεῖς ἂν ἔχῃ τοὺς καρποὺς, τοὺς ἔχει γλυκυτάτους.

373. Φύλλον ἀμπέλου.

Ὁ κόσμος εἶναι διὰ σέ· σὺ ζῇθι κ' εὐδαιμόνει,
ἀφ' οὗ σοὶ εἶν' ἀπρόσιτοι τοῦ ἔρωτος οἱ πόνοι.

374. Χαμαικερασιὰ (Φράγουλα ιτ.) [ἄνθος.]

Φιλίαν μ' ἐπαγγέλλεσαι, πλὴν μόνον μὲ τὰ χεῖλη.
Ἀσπλάγχχνως θὰ μ' ἐφόνευες ἀνίσως ἦσουν φίλη;

375. *Χαμαικέρασον.*

Τὰ φύλλα καὶ ἄν πέσωσι καὶ τ' ἄνθη μαρανθῶσιν,
ἀλλ' ὁ καρπὸς ἐπέρχεται, κ' ἐστὶ καλὸς εἰς βρῶσιν.

376. *Χαμαιλεύκη (Βήχιον ἐ.)*

Σπεῦδε βραδέως, καὶ χωρὶς ἀνυπομονησίας.
Ταχύνεις δι' ὑπομονῆς, βραδύνεις διὰ βίας.

377. *Χαμαίμηλον (Ἀρθεμὶς, ἢ Λευκάνθημον ἐ.)*

Πονοῦν τὰ χεῖλη μου, πονοῦν. Ἀπέθαν' ἀπὸ πόνον,
κ' εἶναι τὰ δύο χεῖλη σου ἱατρικόν μου μόνον.

378. *Χαμαιτριφύλλι.*

Μ' ἐφάνη μ' ἐν μειδίᾳ πῶς μ' ἔδιδες ἐλπίδα,
κ' ἐξύπνησα, κ' ἐγνώρισα καθ' ὕπνον πῶς τὸ εἶδα.

379. *Χειμονικόν (Υδρομήλον ἐ. Καρπὸν τ.)*

Ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια; Καὶ νὰ πιστεύσω ποῖα;
Ἄλλα τὰ χεῖλη σου λαλοῦν καὶ ἄλλα ἡ καρδία.

380. *Χελιδονόχορτον (Χελιδόνιον, ἢ Γλαύχιον ἐ.)*

Τὴν κοιωμένην σου ψυχὴν διὰ νὰ ἐξύπνήσουν,
οἱ στεναγμοί μου σύννεφον βροντῶν θὰ σχηματίσουν.

381. *Χουρμαδιὰ (Φοίνιξ ἐ.) [φύλλον.]*

Ἐλπίς ἡμῖν ἐπὶ τῆς γῆς δὲν μένει βοηθείας.
Ἄς ἐπιλαμβάνώμεθα τῆς ἀρρώγῃς τῆς θείας.

382. *Ψυλλίστρα (Κόνυζα ἐ.)*

Μὴ τόσῃν ἔχε μέριμναν ὁ κόσμος ἄν μᾶς ψέγη.
Ἀνίσως καὶ δὲν εἴμεθα ἐπίψογοι, ἄς λέγη.

383. *Ψυλλόχορτον (Ψύλλιον ἐ.)*

Καθὼς χωρὶς πηδάλιον τὰ πλοῖα εἰς τὸν πόντον,
οὕτω κυμαίνοντ' αἱ ψυχαὶ τῶν ἐπὶ γῆς ἐρώντων.

